TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Jehova

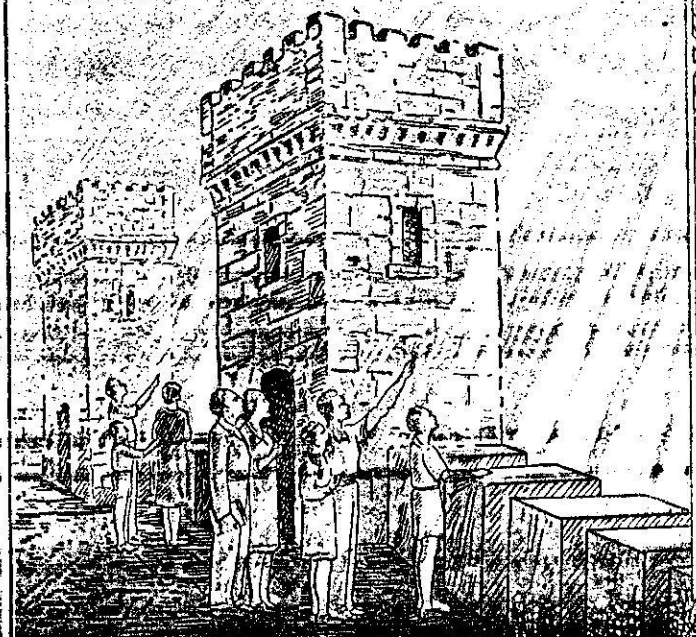

„Şi vor şti că eu sunt Jehova"
Ezekiel 35:15

ANUL XXIV BILUNAR No. 23

1 Decembrie 1946

CONŢINUTUL

Consacrare 3
La timpurile vechi 3
După potop 6
Începând cu legământul legii 7
Din zilele lui Christos Mesia 8
Dela timpul lui Corneliu încoace 9
Inainte de sărbătoare 10
„Să prăznuim dar praznicul" 13
Prezenta „sărbătoare a azimelor" 14
Texte zilnice şi comentarii 16

„VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" ISAIA 43:12

Apare bilunar în Editura:
ASOCIAŢIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
Bucureşti 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată şi publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcţionari:
N. H. KNORR, *Preşedinte* W. E. VAN AMBURGH, *Secretar*

„Şi toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova; şi mare va fi pacea fiilor tăi". — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 16)

aduce o astfel de eliberare cu sine. De aceea în Armaghedon, toţi cari iubesc pe Iehova vor fi încununaţi cu lumina strălucitoare a eliberării care durează veşnic. Pentru a fi pe partea dreptăţii, trebue să găsim bucurie în Iehova şi să ne bucurăm că servim Teocraţiei sale. WTe. 15.10.

9. Isaia zice: Din Iese va ieşi o Rădăcină, care se va scula să domnească peste Neamuri; şi Neamurile vor nădăjdui în El. Romani 15:12.

Rămăşiţa spirituală trebuie să înţeleagă însemnarea profeţiei lui Isaia, cum o citează apostolul mai sus. Ea trebue să ştie faptul, că dacă profeţia zice, că păgânii trebue să-şi pună nădejdea în fiul lui Dumnezeu, care trebue să se scoale şi să domnească peste ei, aceşti păgâni trebue să cunoască pe regele pus de Dumnezeu. Aşa îi revine poporului încunoştinţat a lui Iehova tocmai datoria, să facă cunoscut păgânilor sau naţiunilor împărăţia şi Regele Său, pentrucă aceştia să poată cunoaşte una şi singura speranţă pentru întreg neamul omenesc. Acuma, când Regele lui Iehova guvernează împlinirea profeţiei lui Isaia nu poate să nu aibă loc; prin urmare „naţiunile" se vor veseli şi se vor încrede în nădejdea adevărată. Poporul lui Iehova nu poate oacli obligaţiile sale de serviciu, dacă vrea să aibă parte la realizarea profeţiei. El trebuie să împartă nădejdea sa cu „naţiunile". WTe. 15.12.

10. Şi sunt (alte trad.: noi suntem) socotiţi neprihăniţi, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Christos Isus. Romani 3:24.

Fără îndurarea lui Dumnezeu sau favorul Său n'ar fi fost posibil a face biserica dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este pentru ea fără plată, într'atâta că credinţa sa în Dumnezeu nu-l îmbogăţeşte cumva sau nu-i plăteşte ceva. Cuvintele lui Elihu către răbdătorul Iov se potrivesc foarte bine la ea: „Dacă eşti drept, ce-I dai Lui? Ce primeşte El din mâna ta?" (Iov. 35:7). „Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El, şi pentru El sunt toate lucrurile". (Romani 11:35, 36). Din acest motiv, şi pentrucă justificarea pentru viaţă se face prin aceea, că noi suntem eliberaţi de vina păcatului, prin faptul că Isus şi-a adus jertfa Sa lui Dumnezeu, membrilor bisericii lui Dumnezeu li se aminteşte că sunt îndreptăţiţi prin harul Său. WTe. 1.8.

11. Propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp. — 2 Timotei 4:2.

Propovăduitorii, cari au fost unşi cu spiritul lui Dumnezeu, nu sunt legaţi de o ceată singuratică de oameni, cari se adună laolaltă într'o casă oarecare, ci sunt îndrumaţi să meargă „din casă în casă". (Faptele Apostolilor 20:20). Tot aşa de puţin trebue să se mărginească la aceia, cari în vre-o comunitate oarecare au urechi de auzit; ci ca pildă este valabil pentru ei, ce a făcut capul propovăduitorilor unşi, Christos Isus şi apostolii săi, despre ceea ce este scris, „după aceea, Isus umbla din cetate în cetate şi din sat în sat şi propovăduia şi vestea Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu". (Luca 8:1). Oriunde pun mărturie, fie unui ascultător singur sau mai multora sau unei mulţimi, ei îşi îndeplinesc ungerea sau însărcinarea şi propovăduiesc în calitatea lor de serviciu. Ei sunt autorizaţi să propovăduiască la fiecare ocazie, nu numai la timpuri hotărîte conform programului săptămânal al unei organizaţii de religie. WTe. 1.1.

12. El ne-a mântuit... pentru îndurarea Lui. — Tit. 3:5.

Dumnezeu ne arată îndurarea Sa, că nu cere dela noi, ceea ce ar putea cere de fapt dreptatea, ci în loc de această procură îndreptăţire spre viaţă pentru aceia, cari primesc aceasta. Printr'o astfel de îndurare pentru oameni dreptatea Sa nu este dată la o parte. El nu revocă legea Sa, ca şi cum n'ar fi fost călcată niciodată sau n'ar fi existat niciodată şi n'ar fi fost aplicată la creaturi. Acela, faţă de care se exercită dreptate, este Iehova, prin faptul că se ia seama, ca cerinţele legii Sale să fie îndeplinite complect, aşa că El după drept şi lege poate dovedi îndurare creaturilor păcătoase. Dreptatea Sa nu cere, că conform datoriei să se dăruiască tuturor oamenilor îndreptăţire fără să se ţină seamă de voinţa lor. Dreptatea Sa cere, ca mai întâi cerinţele legii Sale călcate să fie împlinite, înainte ca să se dea îndreptăţire oarecăror oameni, fie mulţi sau puţini. In felul acesta El poate rămânea mai departe drept sau just şi poate fi şi îndreptăţitorul nostru. WTe 15.7.

13. Să nu vă duceţi după alţi dumnezei. — Deuteronom 6:14.

Este străduinţa lui Satan, a Diavolului, de a întoarce pe creştinii persecutaţi şi urmăriţi dela credinţa şi devotamentul lor faţă de Dumnezeul adevărat. Cine face pe Dumnezeu ca adăpost al său, continuă să-L adoare şi să-L servească, şi în chestiunea de discuţie importantă: „Cine este Dumnezeul, de care trebuie să asculte întreg universul?" stă nezăruncinat pentru Iehova. Neţinând seamă de urmările momentane creatura devotată lui Iehova nu va trece în tabăra duşmanilor şi nu se va închina la zeii lor. Cu permisiunea lui Dumnezeu duşmanul poate să-i ia viaţa prezentă. Dar închinătorul credincios la Dumnezeul adevărat ştie, că atotputernicul Dumnezeu este adăpostul său, şi că la El stă dreptul la viaţa viitoare în lumea nouă, asupra căruia duşmanii nu au putere. La timpul hotărît marele Restatornicitor al vieţii îl poate aduce înapoi dintre cei morţi şi să-l binecuvinteze pe veci cu pace şi siguranţă în perfecţiune. WTe. 1.7.

14. O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui... Din El, prin El, şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! — Romani 11:33-36.

Dumnezeu n'a fost condus de nici-o creatură în ceeace priveşte scopul Său de neîntrecut, de a binecuvânta toate seminţiile pământului conform legământului avraamic, şi nici n'a primit dela nimeni niciun sfat. Ce înţelepciune şi ştiinţă a desfăşurat El, pentrucă să acţioneze conform situaţiei ce se desfăşura spre a-Şi realiza scopul! Cine ar fi putut să cerceteze sau să afle dinainte calea, pe care va merge Atotînţeleptul Dumnezeu sau judecăţile şi deciziile, pe cari le va lua? In decursul întregului timp El n'a datorat nimănui ceva, aşa că Lui nimeni nu poate să-I pretindă ceva. Totul vine dela El la creaturile Sale, care au nevoie de îndurarea Sa. Totul este executat de El prin fiul Său unul născut. Totul se face pentru numele Său şi spre slava şi îndreptăţirea Sa veşnică. WTe. 1.5.

15. Să se bucure cerurile, şi să se veselească pământul... înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea. Psalm 96:11-13.

Veselia are loc pentrucă Iehova vine. Adică El îşi îndreaptă suveranitatea sa universală iarăşi către globul nostru pământesc. El îşi întemeiază guvernul teocratic pentru a aduce pământul în sfera de stăpânire a organizaţiei Sale universale. Aceasta este o împrejurare fericită; pentrucă acum în fine se va face acelora, cari iubesc adevărul şi dreptul, o judecată dreaptă. Judecata sa se începe la casa lui Dumnezeu, la rămăşiţă, la candidaţii pentru cerurile noi şi lumea nouă. Prin regele Său din templu ei sunt găsiţi de Iehova în judecată ca credincioşi şi sunt numiţi servi ai Săi pentru a propovădui această evanghelie a împărăţiei la toate naţiunile. Prin adevărul, pe care îl trimite prin această clasă a servului, El judecă pe oameni. El alege pe oamenii de bine care cugetă drept, ca pe unii cari sunt socotiţi vrednici să fie ascunşi în ziua execuţării judecăţii Sale asupra întregei organizaţii înrăutăţite a lumii lui Satan. WTe. 1.10.

RECTIFICARE:

Dintr'o eroare de tipar s'a strecurat o greşeală în Nr. 21 al revistei. Astfel la pagina 4 par. 10 ultimele rânduri se va citi după cum urmează: „Este sigur că Cel sfânt, Iehova, înfruntă viitorul cu curaj, neţinând în seamă faptul că războiul universal al Armaghedonului, spre care toate naţiunile pământului mărşăluiesc, trebue să fie sustinut cu luptă de către El, împotriva tuturor acestor naţiuni şi împotriva întregii părţi nevăzute de demoni a organizaţiunii lui Satan Diavolul".

Totaşa la pag. 5 par. 17, rândul 5, se va citi „evidentă" în loc de evidat.

CONSACRARE

„Și oricine nu-și ia jugul și nu mă urmează, nu este vrednic de Mine. Oricine vrea să mă urmeze, să se lepede de sine, să-și ia jugul său, și să vină cu Mine". (Mat. 10:38; 16:24, Torrey).

IEHOVA sau această lume : cui voiești tu să te consacrezi ? Necesitatea unei alegeri ți se impune, fie că-ți place aceasta sau nu. Lumea de după războiu este aci, și întreaga organizațiune a omenirii este într'o stare de descompunere. Multor milioane de oameni viitorul apropiat le apare de-a-dreptul deșert și dezolat datorită suferinței pricinuită de lipsa de hrană și îmbrăcăminte, răceală, boală, locuință neconfortabilă, șomaj și destituire, cu puțină nădejde de grabnică îmbunătățire. Ce imbold trebue să le dea această situațiune de a se strădui după lucrurile materiale ale acestei vieți, ca și când aceste ar fi de principală importanță ! In acelaș timp niciodată n'a fost situația politică mai încordată. Focurile naționalismului ard cu cruzime și pasiuni clocotinde sunt create în inimile multora precum și bănuieli atât împotriva fostilor dușmani militari cât și împotriva acelora de alte convingeri religioase și politice. In inimile multor patrioți coace o revoltă împotriva sistemelor de asuprire și corupție politică și acești patrioți își fixează ca țel al lor independența și libertatea din vechea robie politică.

2 Apucați de curenți turburi, mulți oameni sunt aruncați în mișcările politice și lasă pe acestea să fie puterea de control în viața lor. Probabilitatea unui al treilea războiu mondial într'o epocă atomică, cu sfârșitul civilizației celui de al douăzecilea veac în față, împinge pe alții să adore un sistem de cooperare internațională sau un guvern mondial ca mântuire a omului și civilizației sale. Religia, care niciodată nu a fost în măsură să prevină războaiele, ci a lucrat ca conducător încurajator pentru ambele tabere, stă plină de spaimă în fața curentului antireligios care se ridică și a disprețului pentru autoritățile religioase. Ea invită cu frenezie massele înstrăinate să se consacreze cauzei pierdute a religiei. Ea pretinde ca turmele devotate ei să se organizeze în grupuri de acțiune conduse de preoțime. Oricine este astăzi în viață și vine în atingere cu influențele lumești de mai sus, este puternic asaltat pentru alegerea unui sau altui lucru. Toate aceste lucruri sunt în una și aceeași clasă. Ele toate reprezintă egoism lumesc și noi ne putem aștepta că marea majoritate se va consacra la urmărirea uneia sau alteia din aceste forme de egoism în această lume de după războiu.

3 Există numai o singură alternativă, numai o singură scăpare de consacrare la asemenea cauze egoiste, și aceasta este consacrare Domnului Dumnezeu. Această alegere strâmtă între numai două puteri și două feluri de serviciu, nu este o teorie inventată de către vreun religionist sau filozof. Este puternicul adevăr rostit de către Marele Predicator al „predicei de pe Munte". Primește-l ca dela El în timp ce citești aceste cuvinte : „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și bunurilor lumești". (Mat. 6:24, traducerea lui Torrey din limba Aramaică).

Numeroasele personalități proeminente în afacerile lumești au zis că „predica de pe munte" este necesară pentru mântuirea omenirii. Dacă este așa, atunci această regulă dură și fixă din Matei 6:24 trebue să fie luată alături de ea. Dacă cineva servește bunuri lumești, acela va iubi, se va atașa și va fi consacrat aceluia care este stăpânul astorfel de bunuri lumești; nu, nu numai vreunui patron financiar, comercial sau industrial, ci „prințului acestei lumi". (Ioan 14:30). Deoarece acel prinț lumesc este Satan Diavolul, „prințul demonilor", singura alegere care mai este deschisă este aceea de consacrare lui Dumnezeu al Bibliei, care este Iehova. Fiecare credincios care se consacrează serviciului lui Iehova, va face ceeace Predicatorul predicei-invită pe ucenicii Săi să facă: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra". — Mat. 6:33.

IN TIMPURILE VECHI

4 In mod curios, în Genesa, prima carte a Bibliei, cele două cuvinte *a se consacra* și *consacrare* nu apar. Nu trebue să înțelegem greșit aceasta ca și când ar însemna că în toate cele douăzecișidouă de veacuri dela crearea lui Adam până la Iosif, fiul lui Iacob, nu ar fi fost oameni în acea sfântă relațiune cu Dumnezeu. Erau; și nu avem decât să ne întoarcem la capitolul unsprezece din Evrei pentru a găsi dovadă inspirată a acelui fapt. Deși foarte puțini, totuș erau astfel de oameni consacrați, cărora Iehova Dumnezeu le dăduse mărturia că Îi plăcură și le rezervase o răsplată. Ceeace îi făcu în măsură pe acei oameni să intre într'o consacrare față de El, fu aceea rară calitate, credința în Iehova Dumnezeu. Un motiv pentruce acești oameni nu avură cuvinte specifice evreiești pentru *a se consacra* și *consacrare**) folosite cu privire la ei, poate fi pentrucă ei nu fură consacrați în acel fel deosebit pe care aranjamentul lui Dumnezeu îl prevăzu pentru Evrei prin legea Sa dată prin profetul Moise. Dar că acești oameni fură separați de lumea care este sub prințul Satan Diavolul, și că ei se deosebiseră ca sfinți lui Iehova Dumnezeu, darea de seamă biblică arată lămurit.

---

1 2 (a) Pentruce este o necesitate impunătoare a fi consacrat fie lui Dumnezeu sau acestei lumi ? (b) Cui putem noi aștepta să se consacreze majoritatea ?

3 Care este singura alternativă a drumului majorității, și cum dovedește aceasta „predica de pe munte" ?

*) In așanumitul „Testament Vechi" cuvintele *a se consacra* și *consacrare* sunt traduse din mai multe cuvinte Ebraice diferite. Cam de 53 de ori Versiunea Douay, Romano-Catolică, a Bibliei folosește cuvintele a se consacra și consacrare unde Versiunea Regele Iacob nu le folosește. In 18 locuri Versiunea Regele Iacob folosește acele cuvinte englezești unde Versiunea Catolică Douay nu le folosește. In câteva din aceste cazuri a se consacra și consacrare este tradus din felurite forme ale verbului Ebraic qahdásh, care are rădăcina înțelesului fie din „a fi strălucitor, proaspăt, curat" sau „a împărți, a separa". (In mai toate traducerile românești aceste cuvinte sunt traduse prin „a sfinți și a închina").

Nici cuvântul a se consacra nici consacrare nu apar niciodată în așanumitul „Testament Nou" a Versiunei Douay a Bibliei, nici în Biblia American Standard Version. Cu toate acestea în „Noul Testament" al Versiunei Autorizată a Bibliei Regele Iacob, cuvântul consacrat apare de două ori, odată în Evrei 7:28 și odată în Evrei 10:20, de fiecare dată dintr'un cuvânt grec diferit.

4 (a) Apar cuvintele a se consacra și consacrare în cartea Genesii ? (b) Cum putem noi ști că erau oameni consacrați pe atunci ?

5 Abel, al doilea fiu al lui Adam şi Eva, trăi în ceea ce Biblia numeşte „lumea veche", „lumea de atunci" şi „lumea celor nelegiuiţi". (2 Petru 2:5; 3:6). Ceeace deosebi pe Abel de ea fu credinţa. „Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Şi prin ea vorbeşte el încă, măcar că este mort". (Evrei 11:4). Atât Abel cât şi fratele său mai bătrân Cain manifestară semne exterioare de închinare, dar pe cine aprobă Iehova ca închinându-Ise în mod corect? El aprobă pe Abel. Indată după aceea, Cain luă pe sora-soţia sa cu el în ţara Nod, ţara exilului, ceeace arată că el şi Abel fură atunci oameni adulţi, şi fără îndoială erau căsătoriţi. Acesta fu fără îndoială cazul dacă ei clădiră altare separate şi nu se închinară pe un altar al familiei în prezenţa lui Adam şi Eva.

6 Indepărtaţi din grădina Edenului sub sentinţa de moarte, Adam şi Eva evident nu călătoriră prea departe de intrarea grădinii. Foarte probabil că Cain şi Abel crescuseră la maturitate în apropierea acelei intrări, şi în decursul acelor ani grădina, neîmpodobită şi părăsită de om, deveni o junglă încurcată. Cu toate acestea, „pomul vieţii" era în acea grădină îngrădită, şi ca să ţină pe Adam şi familia sa afară, cei doi cherubimi stăteau de pază la intrare, şi sabia de foc se învârtea pe fiecare cale în eternă mişcare. Astfel Adam şi Eva se mulţumiră să-şi târască existenţa în afara Edenului mai de grabă decât să se arunce în moarte printr'o lovitură a acelei săbii de foc.

7 Omul cunoştea întrebuinţarea focului, şi Cain şi Abel fie că oferiră jertfa lor pe focul unui altar sau aşteptară să se coboare foc dela Dumnezeu spre a consuma darul. Fără îndoială intrarea grădinii era aproape, iar Cain şi Abel aduseră darurile lor în prezenţa cherubimului şi a săbiei de foc. Darul lui Cain, fiind unul fără sânge, arătă că el nu avea nici un simţ de păcat în el, care necesita curăţirea prin sângele unei jertfe. Aceasta nu arătă nici o credinţă într'un dar viitor al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omenirei din păcat; nici o credinţă într'o jertfă viitoare de răscumpărare asemenea căreia numai Dumnezeu putea prevedea. Cain nu avea adevărata credinţă în Sămânţa „femeii" lui Dumnezeu, Sămânţă care Dumnezeu promise că va zdrobi capul Şarpelui după ce va fi fost împunsă la călcâi de către acest Şarpe. — Gen. 3:15.

8 Jertfa lui Abel fu una din primii născuţi ai turmei sale de oi. Fiind oferită junghiată, ea arătă că el mărturisea a fi un păcătos şi că necesita o jertfă curăţitoare de păcat şi că avea credinţă că Iehova Dumnezeu i-ar furniza o asemenea jertfă din „femeia" Sa la timpul hotărît. Jertfa aleasă a lui Abel fu o expresiune a mulţumirii sale faţă de Dumnezeu pentru privilegiul de a trăi şi de a avea speranţa unei viitoare eliberări din păcat şi efectele lui. Jertfa lui Abel arătă deasemenea că el nu aprobă rebeliunea părinţilor săi împotriva lui Dumnezeu în Eden şi că el recunoscu pe Iehova Dumnezeu ca pe Suveranul Universal şi ca pe Legislatorul şi Judecătorul legitim. Jertfa moartă pe altar prezicea că Abel căuta pe Dumnezeu şi se consacră pe sine cu iubire lui Dumnezeu în deplina credinţă că El există şi că El este un drept Răsplătitor. — Evrei 11:6.

9 Astfel Abel furnizâ primul model pentru omenire al adevăratei închinări binepriimită lui Dumnezeu. „Şi Iehova a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui; dar spre Cain şi spre jertfa lui, n'a privit cu plăcere. Cain s'a mânîat foarte tare, şi i s'a posomorît faţa". (Gen. 4:4, 5, *Am. Stan. Ver.)*. El nu merse şi să aducă un animal ca jertfă pentru păcat, care poate se culca la uşa lui, şi apoi să urmeze exemplul lui Abel. Cain nu a urmat îndemnul lui Dumnezeu să stăpânească peste păcat întrucât ar fi apucat o cale dreaptă în viitor în armonie cu fratele său aprobat. Mândria lui Cain fu rănită şi nu-l lăsă să se pocăiască. El arătă că nu era consacrat lui Dumnezeu ci servea pe celalt stăpân, pe Satan Diavolul. „Insă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieşim la câmp". Dar pe când erau ei la câmp Cain s'a ridicat împotriva fratelui său Abel şi l-a omorît". (Gen. 4:8. *An American Translation; Douay)*. Cain era un copil al stăpânului nelegiuit al acelei lumi vechi şi deaceea urîse pe fratele său consacrat. Prin urmare, ca un avertisment, aceste cuvinte sunt scrise celor consacraţi Stăpânului lui Abel, Iehova Dumnezeu: „Să ne iubim unii pe alţii; nu cum a fost Cain, care era dela cel rău, şi a ucis pe fratele său. Şi pentruce l-a ucis? Pentrucă faptele lui erau rele, iar ale fratelui erau neprihănite. Nu vă miraţi, fraţilor, dacă vă urăşte lumea". — 1 Ioan 3:11-13.

10 Cain era un religionist şi începu intoleranţa religioasă împotriva acelora cari sunt Martori ai lui Iehova Dumnezeu. Cain, care avea o formă de închinare, nu purta grijă de văduvă şi de orfani pe cari îi făcu prin omorîrea lui Abel. Inchinarea lui Cain era necurată şi zadarnică, şi limba sa era amăgitoare faţă de fratele său Abel. „Dacă se înşală cineva întrucât cugetă că serveşte pe Dumnezeu, când el n'a învăţat să-şi înfrâneze limba, serviciul său este zădarnic. Dacă el urmează să ofere serviciu curat şi neintinat înaintea lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru, el trebue să îngrijească de orfani şi de văduve în nevoile lor, şi să se păstreze neatins de lume". — Iacob 1:26, 27, după traducerea catolică a Monsignorului Knox din 1943: vezi deasemenea *Murdock, Lamsa şi Luther.*

11 Abel, dimpotrivă, era un sincer închinător al lui Iehova Dumnezeu, şi el recunoscu justiţia divină în scoaterea părinţilor săi afară din Eden. El căuta o cale de a intra înapoi în relaţiune de pace cu Dumnezeu. Sângele jertfei pe care Abel o jertfi aproplndu-se de El, puse mărturie despre scopul lui Dumnezeu, de a furniza, la timpul hotărît, „sângele stropirii, care vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel". (Evrei 12:24). Este sigur că păcătoşii Adam şi Eva, nu consacrară pe Abel, fiul lor secund, lui Dumnezeu. Abel, acţionând după propria sa credinţă în făgăduinţa lui Dumnezeu în Eden, că Sămânţa femeii Sale va zdrobi capul Şarpelui în ciuda faptului că va suferi zdrobirea călcâiului de către Şarpe, făcu paşii necesari pentru sine însuşi. El veni la Dumnezeu şi se consacră Lui. Este posibil că, la acest timp, Abel era în etate de peste o sută de ani (Gen. 4:25; 5:3, 4), şi că în chestiunea jertfirei pe altar

---

5 Ce dovadă există care să arate că Abel era consacrat lui Dumnezeu?

6 Unde se stabiliră Adam şi Eva după păcatul lor în Eden?

7 Ce arăta jertfa lui Cain cu privire la sine însuşi?

8 Ce arăta jertfa lui Abel cu privire la sine însuşi?

9 Ce cale apucă Cain atunci şi ce se dovedi el a fi?

10 Pentruce închinarea lui Cain lui Dumnezeu nu era curată şi nepătată înaintea lui Dumnezeu?

11 Ce fel de închinare era aceea a lui Abel? Şi ce poate fi spus cu privire la consacrarea sa lui Dumnezeu?

el acționă ca un preot pentru familia sa pe care el o crescu în mustrarea și învățăturile Domnului. (Ef. 6:4). Abel își ținu cu credincioș e juruința consarării sale până la moarte, și Dumnezeu îl socoti drept. Deși mort, Abel prin exemplul său vorbește încă ca martor pentru Iehova Dumnezeu — Evrei 11:4.

12 In epistola către Evrei, capitolul unsprezece, următorul este amintit Enoch, fiul ui Iared, și z se: „Prin credință a fost mutat Enoch de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n'a mai fost găsit, pentrucă Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu". (Evrei 11:5). Faptul că numele Enoch înseamnă „învățând, inițiat sau închinat" nu spune că părinții săi îl consacră lui Dumnezeu la naștere sau când i' puseră numele; pentrucă ucigașul Cain deasemenea avea un fiu pe care-l numi Enoch. Enoch, fiul lui Iared, luă hotărirea și făcu pasul necesar pentru sine însuși. și el făcu aceasta d'n pricina convingerii sale despre lucrurile nevăzute, ceeace înseamnă credință. Despre faptul consacrării sale lui Iehova Dumnezeu mărturisește cuvântul scris, anume: „Enoch a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s'a mai văzut, pentrucă l-a luat Dumnezeu. Toate zilele vieții lui Enoch au fost trei sute șase zeci și cinci de ani" (Gen. 5:18, 21-24). Inainte ce Enoch dispăru prin intervențiunea divină în viața sa, el a activat ca un martor pentru Iehova Dumnezeu.

13 Făcând un contrast între Enoch și aceia cari sunt necredincioși în îndeplinirea juruințelor și obligațiunilor lor față de Dumnezeu, scriitorul inspirat Iuda scrie: „Și pentru ei a proorocit Enoch, al șaptelea patriarch dela Adam, când a zis: „Iată! Domnul vine cu mirîadele Sale de sfinți ca să facă judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe cari le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți". (Iuda 14, 15, *An Amer. Trans.)*. Noi putem să apreciem, prin urmare, pentruce lumea în care trăi Enoch înainte de potop fu numită „lumea nelegiuiților". Mult înainte de vremea lui Enoch, după cum este raportat în Genesa 4:26, „atunci începură să se numească după numele lui Iehova" *(Rotherham)*. Dar aceea era o practică nelegiuită de a chema sfântul nume al lui Iehova peste obiecte sau persoane și după aceea să dea închinare acestora. Deaceea aceasta fu o cale pentru păcătoșii nelegiuiți de a rosti cuvinte de ocară împotriva lui Dumnezeu, și prin aceasta să aducă mare rușine asupra lui Iehova Dumnezeu. Asemenea închinători nelegiuiți practicară religie și se consacrară pe ei înșiși aceste'a. Deaceea Enoch, ca un martor credincios și adevărat al lui Iehova, stătu în contrast împotriva tuturor acelora. El nu umblă cu ei, ci umblă cu Dumnezeu, pe calea Sa.

14 Când se născu Noe, șase sute de ani înainte de potop, tatăl său Lamech îi puse nume. „Și el i-a pus numele Noe zicând: Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, cari vin din acest pământ pe care l-a blestemat Iehova". (Gen. 5:29, *Am. Stan. Ver.)*. Aceasta nu este a se înțelege ca vreo consacrare a lui Noe la naștere, deși explicația tatălui său despre numele fiului său se dovedi a fi o corectă profeție. Rămase pentru Noe, în anii de mai târziu, să ia singur hotărirea pentru sine ca să se consacreze nevăzutului Dumnezeu. Dar credința lui Noe că Iehova Dumnezeu trăia și că El este un răsplătitor al acelora cari Îl caută, făcu pe Noe să ia drumul de consacrare lui Dumnezeu. „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință. (Evrei 11:7).

15 Christos Isus se referi la potop ca o icoană profetică a sfârșitului acestei lumi prezente, când se născu întrebarea cine va supraviețui în dreapta lume nouă. Astfel devine de importanță prezentă pentru noi ca să considerăm pe Noe și familia sa, supraviețuitorii potopului. Fie ca toți aceia cari se străduiesc să supraviețuiască la acest sfârșit al lumii, să ia seamă că Noe urmă drumul lui Enoh al consacrării pe sine lui Iehova. In timp ce contimporana sa generație nelegiuită fu condamnată la nimicire în potop, „Noe a căpătat milă înaintea lui Iehova. Iată cari sunt urmașii lui Noe. Noe era un om drept și perfect în generația sa: *Noe umbla cu Dumneeu. Și* Noe născu trei fii, Sem, Ham și Iafet". (Gen. 6:8-10, *Am. Stan. Ver)*.

16 Noe și-a îndeplinit obligațiunile lui sfinte întrucât a fost un martor pentru Iehova Dumnezeu. Aceasta este mărturisit de către apostolul Petru, care zice: „Dacă n'a cruțat El (Dumnezeu) lumea veche, ci a scăpat pe Noe acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuiți" (2 Petru 2:5). Singurii cari răspunseră propovăduirii lui Noe către oameni, să se pocăiască și să se întoarcă la neprihănire, fură cei șapte membri ai familiei sale. Fără discuție, aceștia se consacrară Domnului Dumnezeu. Pentruce ar trebui să credem noi aceasta? Pentrucă ei se întoarseră dela violență, corupția și nelegiuirea acelei lumi vechiu, și-și dovediră credința și consacrarea lor întrucât ajutară pe Noe în propovăduirea sa și la construirea chivotului mântuirii la porunca lui Dumnezeu. Intrarea lor în corabia terminată sub Noe a arătat că ei au întors spatele lumii condamnate a violenței și că s'au consacrat lui Dumnezeu și s'au predat în mâinile Lui, fapt care este deasemenea arătat de către apostolul Petru. El scrie: „Odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt. Icoana aceasta închipuitoare (sau, antitipul) vă mântuește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Christos" (1 Petru 3:20, 21).

17 Soția lui Noe și cei trei fii ai săi împreună cu soțiile lor, fură botezați pentru Noe în corabie și fură păstrați de apele potopului. In mod asemănător, aceia cari acum caută să scape de mânia lui Dumnezeu împotriva acestei lumi a violenței condamnate, trebue să fie botezați pentru Christos Isus, Mai Marele Noe. Adică, ei trebue să se consacreze lui Dumnezeu și trebue să caute să se apropie de El prin Christos Isus, și-și trebue să

12 Ce poate fi spus cu privire la consacrarea lui Enoch lui Dumnezeu?

13 Cum a stat Enoch în contrast cu religioniștii de atunci?

14 Ce poate fi spus cu privire la consacrarea lui Noe lui Dumnezeu?

15 Pentruce este de importanță prezentă pentru noi să considerăm calea lui Noe și a familiei sale?

16 Ce indică consacrarea lui Noe și a casei sale?

17 Ce cale desemnează aceea pentru aceia cari caută să scape de mânia amenințătoare a lui Dumnezeu?

se aşeze sub organizaţiunea teocratică, care este supunere lui Christos Isus. Când potopul bătăliei Armaghedonului izbucneşte, va fi prea târziu de a face aceasta, pentrucă atunci va fi ca în cazul corăbiei după ce familia lui Noe intră înăuntru: „Apoi Domnul a închis uşa după ei". (Gen. 7:16).

18 Când Iehova Dumnezeu deschise din nou uşile, eşiră afară din corabie opt persoane toate consacrate Lui. Numai servii Săi consacraţi supravieţuiră să ajungă lumea de după potop. Pentru acest motiv primul lucru pe care Noe îl avu de făcut când păşi pe pământul curăţit, fu să reînvieze închinarea lui Iehova Dumnezeu; „Noe a zidit un altar lui Iehova; a luat din toate dobitoacele curate şi din toate păsările curate, şi a adus arderi de tot pe altar." (Gen. 8:20, *Am. Stan. Ver.)*. Deaceea fu potrivit pentru Dumnezeu să facă un legământ pe care-l aplică acestor persoane consacrate şi tuturor familiilor lor după ei, legământ care fu simbolizat prin primul curcubeu văzut de ochii omului. Acest legământ porunci: „Numai carne cu viaţa ei, adică sângele ei, să nu mâncaţi. Căci voi cere înapoi sângele vieţilor voastre; îl voi cere înapoi dela orice dobitoc; şi voi cere înapoi viaţa omului din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui. Dacă varsă cineva sângele omului, şi sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui". (Gen. 9:4-6, *An Amer. Trans.)*. Aceia devotaţi Dumnezeului acelui legământ nu vor viola acum acest legământ la acest sfârşit al lumii, care începu imediat după potop.

DUPĂ POTOP

19 Următorii cari sunt amintiţi în Evrei, capitolul unsprezece sunt Abraam, Isaac şi Iacob. Despre consacrarea acestor oameni nu poate să fie nici o îndoială. Credinţa lor fu o treaptă în acea relaţiune sacră cu Creatorul. Deoarece prin aceasta Abraam avea obligaţiunea de a face voia lui Dumnezeu, Domnul Dumnezeu îi porunci să părăsească patria sa şi să urmeze conducerea lui Dumnezeu într'o ţară nenumită pe care Dumnezeu i-ar da-o spre moştenire. Credinţă în Dumnezeu şi în făgăduinţa Sa îl făcu în măsură pe Abraam să continue cu consacrarea sa: „Prin credinţă Abraam, când a fost chemat să plece într'un loc, pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat, şi a plecat fără să ştie unde se duce. Prin credinţă a venit şi s'a aşezat în ţara făgăduinţei, ca într'o ţară care nu era a lui, şi a locuit în corturi, ca şi Isaac şi Iacob, cari erau împreună moştenitori cu el ai aceleiaşi făgăduinţe. Căci el aştepta cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu". — Evrei 11:8-10.

20 Dumnezeu făcu un legământ sau învoială solemnă cu Abraam şi, mai ales, cu urmaşii aleşi ai lui Abraam prin Isaac şi Iacob. Deaceea Abraam, Isaac şi Iacob, şi urmaşii lui Iacob, Israeliţii, fură în relaţiune de legământ cu Dumnezeu. Faptul că Iehova Dumnezeu alese pe aceşti trei oameni consacraţi ca să fie servii Săi delegaţi şi purtătorii Săi de cuvânt sau martori în decursul călătoriei lor, este definitiv stabilit în aceste cuvinte: „Când mergeau dela un neam la altul, şi dela o împărăţie la un alt popor; dar n'a dat voie nimănui să-i asuprească, şi a pedepsit împăraţi din pricina lor, zicând: Nu vă atingeţi de unşii Mei, şi nu faceţi rău proorocilor Mei!" — Ps. 105:9-15; Gen. 12:9-17; 20:7.

21 Credincioşia lui Abraam faţă de consacrarea sa, îi dăduse cea mai înaltă mărturie, anume, aceea a Atotputernicului Dumnezeu însuşi, în aceste cuvinte: „Căci Eu îl cunosc şi ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină calea lui Iehova, făcând ce este drept şi bine, pentruca astfel Iehova să împlinească faţă de Abraam ce i-a făgăduit". „Pentrucă Abraam a ascultat de porunca Mea, şi a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele, şi legile Mele". (Gen. 18:19, *Am. Stan. Ver.*; 26:5). Asemenea cuvinte mărturisesc ele însăşi despre consacrarea lui Abraam.

22 Abraam, împreună cu Isaac şi Iacob, niciodată nu se întoarseră în patria din care veniseră. El trăia totdeauna supus voinţii lui Dumnezeu, privind spre lumea nouă, lume care este aproape de noi, cu ceruri noui şi un pământ nou. Acei oameni, credincioşi consacrării lor, vor fi o parte a acelui „pământ nou", cu „cetatea" lui, sau vizibila organizaţiune pământească a dreptăţii. După cum este scris: „Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieşiseră, negreşit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească, (cerurile noui). Deaceea lui Dumnezeu nu-I este ruşine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate (pământul nou)". Nu e de mirare deci că ei se consideră „străini şi călători pe pământ" în decursul acestei prezente lumi rele şi refuzară să se amestece în guvernele cetăţii ei păgâne şi în comerţul şi religia ei. (Evrei 11:13-16).

23 Unul dintre cei doisprezece fii ai lui Iacob se numea Levi. Urmaşii lui Levi se numiră Leviţi. Moise era un strănepot al lui Levi, şi deaceea un Levit. Fratele lui Moise Aaron era cel mai bătrân, şi deaceea Moise cu nici un chip nu fu în mod special consacrat lui Dumnezeu la naştere. Totuş, el fu încredinţat grijei lui Dumnezeu întrucât a fost pus într'un coşuleţ plutitor printre stufăriile râului Nil, unde fiica lui Faraon îl găsi şi-l adoptă ca fiul său numit Moise. El putea să devină o parte princiară din această lume jos în Egipt, pe atunci puterea conducătoare mondială. Dar din credinţă în făgăduinţele divine făcute adevăraţilor săi strămoşi, Moise se consacră lui Dumnezeu şi lucrării Sale. Mărturisind despre consacrarea lui Moise, apostolul Pavel scrie: „Prin credinţă Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă a păcatului. El socotea ocara lui Christos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentrucă avea ochii ţintiţi spre răsplătire".

24 Apoi, descriind cum Moise conduse fără teamă pe fraţii săi Israeliţi afară din Egipt, după noaptea Paştelor, Pavel continuă: „Prin credinţă a părăsit el Egiptul fără să se teamă de mânia Împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Prin

---

18 Pentruce era potrivit pentru Iehova Dumnezeu să facă legământul veşnic cu supravieţuitorii potopului? Şi cum se comportă astăzi cei devotaţi lui Dumnezeu faţă de acel legământ?

19 Pentruce a poruncit Dumnezeu cu drept lui Abraam să părăsească patria sa? Şi ce calitate îl făcu pe Abraam în măsură să asculte?

20 Ce relaţiune şi ce însărcinare deţineau Abraam, Isaac şi Iacob cu privire la Iehova Dumnezeu?

21 Care este cea mai înaltă mărturie dată în ce priveşte credincioşia lui Abraam faţă de consacrarea sa?

22 Pentruce rămaseră Abraam, Isaac şi Iacob separaţi de patria lor şi de instituţiunile Palestinei?

23, 24 Ce poate fi spus despre consacrarea şi credincioşia lui Moise?

credință a prăznuit el Paștele și a făcut stropirea sângelui, pentruca Nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de ei. Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat, pe când Egiptenii, cari au încercat s'o treacă, au fost înghițiți", (Evrei 11:24-29, *An Amer. Trans).*

INCEPÂND CU LEGĂMÂNTUL LEGII

25 S'a întâmplat în legătură cu legământul legii, pe care Iehova Dumnezeu îl făcu cu Israeliții prin Mo.se, că termenii *a se consacra* și *consacrare* încep să apară. Noi începem să găsim aceste cuvinte, la Exodul 13:12 în Latina *Vulgata* și în Versiunea Romano-Catolică *Douay:* și la Exodul 28:3, în *Versiunea Autorizată* sau *Versiunea Regele Iacob:* și la Exodul 28:41 în *Versiunea Engleză Revizuită și Versiunea Americană Standard**). La Exodul 28:2,3,40,41 Iehova Dumnezeu zise către servul Său Moise: „Fratelui tău Aaron, să-i faci haine sfinte, ca să-i slujească de cinste și podoabă. Vorbește cu toți cei destoinici, cărora le-am dat spirit de pricepere, să facă vestmintele lui Aaron, ca să fie sfințit (consacrat, *A. S. V.) (qahdásh:* deosebit, însemnat sau pus de o parte ca sfânt), și să-Mi împlinească slujba de preot. „Fiilor lui Aaron să le faci tunici, să le faci brâne, și să le faci scufii spre cinste și podoabă. Să îmbraci cu ele pe fratele tău Aaron și pe fiii lui împreună cu el. Să-i ungi, să-i închini (consacrezi) în slujbă *(mahléh)*, să-i sfințești *(qahdásh)*, și-Mi vor sluji ca preoți".

26 La Leviticul 8:33 Moise zise preoților, lui Aaron și fiilor săi: „Timp de șapte zile, să nu ieșiți de loc din ușa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea (consacrarea) voastră în slujba Domnului; căci șapte zile se vor întrebuința pentru închinarea *(mahléh)* voastră în slujba Domnului". La Numerii 3:2,3 citim: „Iată numele fiilor lui Aaron: Nadab, întâiul născut, Abihu, Eleazar și Itamar. Acestea sunt numele fiilor lui Aaron cari au primit ungerea preoțească, și cari au fost închinați (consacrați) *(mahléh)* în slujba preoției". Cuvântul Ebraic *mahléh* în citațiunile de mai sus, este principalul cuvânt tradus cu *a consacra* și înseamnă literal *a umple*, adică a umple mâna cu puterea serviciului darurile preoților. Celălalt cuvânt Ebraic *(qahdásh)* înseamnă, mai de grabă, a se consacra sau a sfinți lui Dumnezeu. Există deci o diferență între cele două cuvinte.

27 In cărțile Exodului, Leviticului și Numerilor, toate scrise de Moise, termenii *a se consacra și consacrare* se referă numai la preoții Leviți și la servii lor Leviții**, Ambele acele cuvinte se referă la acțiunea lui Dumnezeu prin Moise de a instala în slujbă pe acești servi speciali, cu un șir formal de fapte de o natură simbolică și în haine oficiale, înainte ce și-ar lua viitoarele lor îndatoriri regulate. Noi nu trebue să ne înșelăm asupra acestui fapt și să înțelegem că restul semințiilor națiunii lui Israel nu ar fi fost consacrați Domnului Dumnezeu. In realitate, întreaga națiune fu consacrată, nu numai deoarece Dumnezeu procedă cu ei ca și cu urmașii lui Abraam, Isaac și Iacob, ci deasemenea deoarece ei în mod voluntar intrară într'un legământ cu El în urma junghierii mielului de Paște în Egipt. Jos în Egipt Dumnezeu vorbi despre ei în mod specific ca despre poporul Său, zicând către Faraon regele: „Așa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel, Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea". (Ex. 5:1, *Am. Stan. Ver.).* Prin prăznuirea Paștelui în noaptea dinaintea eliberării lor din Egipt, și apoi urmând pe Moise afară din Egipt și prin Marea Roșie, fură de acord în mod pozitiv că ei erau poporul lui Dumnezeu, consacrat în mod solemn să facă voia Sa. Apostolul Pavel zice cu privire la aceasta: „Toți părinții noștri au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise" (1 Cor. 10: 1,2.).

28 Cu toate acestea, la Muntele Sinai în Arabia, unde le fu dată legea celor zece porunci, Israeliții ratificară în mod formal și expres consacrarea lor lui Dumnezeu, după cum urmează: „Moise s'a suit la Dumnezeu. Și Iehova l-a chemat de pe munte, zicând: Așa să vorbești casei lui Iacob, și să spui copiilor lui Israel: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v'am purtat pe aripi de vultur și v'am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Israel. Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului, și le-a pus înainte toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Iehova. Tot poporul a răspuns: Vom face tot ce a zis Iehova! Moise a spus lui Iehova cuvintele poporului". (Ex. 19:3-8, *Am. Stan. Ver.).* După aceea legea acestui legământ le fu dată prin Moise, și Exodul 24:1-8 raportează cum fu aceasta consacrată sau inaugurată de către Moise pentru ei. (Evrei 9:18-20). După aceea Iehova Dumnezeu zise Israeliților: „Eu v'am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre". (Amos 3:2).

29 Dacă, acum, întreaga națiune era națiunea sfântă a lui Dumnezeu, într'o relațiune de legământ cu El, cum putea familia fratelui lui Moise, Aaron, și restul seminției lui Levi, să fie consacrați în mod special lui Dumnezeu? Ei deveniră special consacrați Lui întrucât Dumnezeu îi despărți de restul semințiilor lui Israel și-i separă pentru serviciul exclusiv al lui Dumnezeu în sfântul Său tabernacol sau templu, familia lui Aaron ca preoți și restul semințiilor Leviților ca servi ai preoților. Exodul, capitolul 28, și Leviticul, capitolul 8, descrie serviciile speciale de consacrare, pe cari Moise le conduse în folosul preoților. Exodul capitolul 32, relatează cum luară Leviții poziție pentru Iehova Dumnezeu și se consacrară fără rezerve Lui. Numerii, capitolul 3, descrie consacrarea Leviților, servii marelui preot și ai subpreoților săi.

30 Din cauza acestei consacrări preoții și Leviții fură deosebiți și sfințiți *(qahdásh)* Domnului Dumnezeu și puși de o parte pentru serviciul Său sfânt. Și, după cum este preumbrit într'o parte a procedurii de consacrare (Lev. 8:22-28), mâinile preoților fură umplute *(mahléh)*

Cu toate acestea, cuvântul Ebraic **qahdásh**, care este tradus de mai multe ori cu **a se consacra**, apare în Genesa 2:3 și Exodul 13:2; Exodul 19:10,14,22,23; Exodul 20:8,11, aparții cari sunt înaintea versetelor susmențiunate.

) Singura excepțiune la aceasta este în Numerii, capitolul șase, unde **a se consacra este tradus din cuvântul ebraic **nahzár** și se referă la Nazarei, cari puteau să fie bărbați sau femei și cari puteau să fie în această situațiune pentru o anumită perioadă de timp sau pe viață.

25 26 (a) In traducerile noastre mai vechi ale Bibliei, unde încep să apară termenii **a se consacra** și **consacrare**? (b) Cari sunt cele două cuvinte Ebraice astfel traduse, și care este diferența între ele?

27 28 (a) Cum se aplică termenii **a se consacra** și **consacrare** în Exodul, Leviticul și Numerii? (b) Arată aceasta că restul națiunii lui Israel nu era consacrată lui Dumnezeu? Și pentruce?

29 Cum, atunci, putu familia lui Aaron și Leviții să fie în mod special consacrați lui Dumnezeu?

30 Care fu efectul acestei consacrări speciale? Și ce preumbri ea?

de putere ca să servească în această calitate şi mâinile lor fură umplute de daruri ca să le prezinte lui Dumnezeu în serviciul Său. Astfel prin această consacrare a lor ei fură calificaţi să funcţioneze ca slujitori sau servi ai lui Dumnezeu în sanctuarul Său. Nici o altă seminţie a lui Israel nu fu separată astfel şi pusă de o parte pentru asemenea serviciu sfânt, şi nici o altă seminţie nu putea îndeplini şi să fie primită la aceasta în mod legal. Această stare consacrată a preoţilor şi Leviţilor templului preumbreşte ceva astăzi. Ea preumbreşte starea specială consacrată în care Dumnezeu, şi nu un oarecare om, pune pe aceia pe cari îi alege să urmeze pe Christos Isus Marele Preot şi pe cari Dumnezeu îi face să fie subpreoţii Săi cu Christos. (Evrei 3:1 ; Apoc. 20:4,6).

DIN ZILELE LUI CHRISTOS MESIA

31 Dar ceeace ne interesează pe noi aici, este consacrare individuală sau personală, pe care o face un credincios care doreşte să devină un creştin. Un asemenea act personal de consacrare al cuiva a fost mereu expus în această revistă ca însemnând facerea unei învoieli solemne de a face voia lui Dumnezeu, aşa după cum voia Sa este descoperită în cuvântul Său, Biblia. Versetele biblice din Evrei 10:20 nu se referă la o asemenea consacrare personală ; nici versetul din Evrei 7:28, verset care citit după versiunile moderne, sună : „In adevăr, pune mari preoţi pe nişte oameni supuşi slăbiciunii ; dar cuvântul jurământului (lui Dumnezeu, în Psalmul 110:4), făcut după ce a fost dată legea, pune un Fiu (Isus), care este desăvârşit pentru veşnicie". *(Cornilescu, Eng. Ver. şi Am. Stan. Ver).* Deoarece Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, se născu ca un membru al naţiunii lui Israel, care era o naţiune consacrată, făcu Isus o consacrare personală lui Dumnezeu ? Darea de seamă scripturală este că da.

32 Isus era din seminţia regală a lui Iuda, şi nu din seminţia lui Levi. Deaceea El nu se putea consacra pentru a îndeplini o lucrare specială în templul din Ierusalim asemănătoare acelor Leviţi. Până la vârsta de treizeci de ani El a lucrat dulgheria în oraşul dispreţuit al Nazaretului, întocmai ca oricare meseriaş Evreu. Dar la vârsta de treizeci de ani, vârstă la care Leviţii preoţeşti deveneau preoţi maturi şi calificaţi, Isus se hotărî asupra unei schimbări. Pe vremea aceea, vărul lui Isus, Ioan Botezătorul, predica de şase luni de zile şi anunţa : „Impărăţia cerurilor este aproape". Aceasta fu semnalul pentru Isus. El părăsi Nazaretul şi atelierul Său de dulgherie. Pentruce ? Evident El făcu acum o deplină consacrare lui Dumnezeu şi alese mai întâi interesele Impărăţiei lui Dumnezeu. El părăsi Nazaretul pentru a nu se mai întoarce niciodată la dulgherie, ci pentru a-şi întrebuinţa restul vieţii Sale pământeşti în întregime şi exclusiv pentru facerea unei lucrări mai înalte decât aceea, lucrarea Impărăţiei lui Dumnezeu. Astfel consacrarea individuală a lui Isus consista în punerea Sa la o parte pentru facerea voinţii lui Dumnezeu în legătură cu Impărăţia, împărăţie care trebue să justifice suveranitatea universală şi numele sfânt al lui Dumnezeu. Isus se duse la Ioan, vestitorul acelei împărăţii, pentrucă să facă de cunoscut sau să simbolizeze în mod exterior acea consacrare şi să caute evidenţa sau indicaţia divină a acceptării lui Dumnezeu a consacrării Sale. (Mat. 3:1-17).

33 Scufundarea lui Isus de către Ioan în apele râului Iordan, simbolizează moartea lui Isus faţă de propria Sa voinţă personală. Ioan ridicând pe Isus afară din apă, simbolizează scularea lui Isus ca o creatură nouă spre a face, de aci înainte, voia specială şi exclusivă a lui Dumnezeu în legătură cu Impărăţia. Că Isus făcu o asemenea consacrare cu această ocaziune era prezis în Psalmul 40:6-8 şi este mărturisit de către apostolul Pavel în Evrei 10:4-7, zicând : „Căci este cu neputinţă ca sângele taurilor şi al ţapilor să şteargă păcatele. Deaceea, când intră în lume, El zice (după cum este scris în Ps. 40:6-8 în *Versiunea greacă Septuaginta*) *„Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos ; ci Mi-ai pregătit un trup : n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă (în sulul cărţii este scris despre Mine, vin să fac voia Ta, Dumnezeule"*. Astfel consacrarea lui Isus fu prezentarea Sa solemnă de a face voia lui Dumnezeu întrucât această voie era scrisă anticipat în cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Vărsarea spiritului lui Dumnezeu asupra lui Isus, însoţită de manifestaţiunea văzută a unui porumbel, împreună cu glasul lui Dumnezeu din ceruri, zicând : „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc toată plăcerea Mea", aceasta era consacrarea lui Iehova Dumnezeu a Fiului Său Isus, acolo, la râul Iordan.

34 Atrăgând atenţiunea asupra consacrării Sale, Isus zise către Evrei : „Căci M'am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia celui ce M'a trimis". (Ioan 6:38-40). „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimis". (Ioan 5:30). Deoarece Isus nu era din seminţia preoţească a lui Levi, El nu se consacră spre a aduce jertfe de animale pe altarul templului din Ierusalim. El aduse trupul Său uman, pe care Dumnezeu Il pregăti în mod minunat pentru El, ca o jertfă de răscumpărare pentru păcatele omenirii ; şi pe pământ Isus folosi acel trup cu credincioşie în lucrarea lui Dumnezeu pentru o justificare a numelui lui Iehova.

35 In 1 Petru 2:21-22 este scris creştinilor cari treceau printr'o încercare arzătoare de suferinţe : „Şi la aceasta aţi fost chemaţi ; fiindcă şi Christos a suferit pentru voi, şi v'a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. El n'a făcut păcat, şi în gura Lui nu s'a găsit vicleşug". Nu urmează credincioşii exemplul Său şi în facerea unei consacrări lui Dumnezeu ? Noi putem cerceta aşanumitul „Testament Nou", adică Sfintele Scripturi creştine greceşti, şi totuşi nu vom găsi invitaţia în exact acele cuvinte, „a face o consacrare personală lui Dumnezeu" sau „a te consacra lui Dumnezeu". Şi totuş invitaţiunea de a face aceasta este cuprinsă în ele. Să citâm cuvintele lui Isus din textul dela începutul acestui articol : cuvinte cari sunt din Evanghelia lui Matei scrisă original în limba Aramaică : „Şi oricine nu-şi ia jugul său şi nu Mă urmează, nu este vrednic de Mine. Oricine vrea să Mă urmeze, să se lepede de sine, să-şi ia jugul său, şi să vină cu Mine". (Mat. 10:38 : 16-24, *Torrey* *). Care este cu-

---

31 Ce a fost înţeles până aci ca o consacrare personală ? Şi făcut-a Isus una ca aceasta ?

32 Din ce consista consacrarea lui Isus ? Şi pentruce merse El la Ioan Botezătorul după ce o făcuse ?

*) In mod incidental traducerea de mai sus de Chas. C. Torrey, profesor în limbile semitice, arată cu cuvântul original care în mod obişnuit este tradus „cruce" nu înseamnă ceeace se numeşte astăzi o cruce, ci înseamnă simplu un stâlp fără o traversă. Isus fu spânzurat pe un stâlp, câteodată numit un „lemn", şi nu pe o cruce asemenea aceleia adorată de către religioniştii „creştinătăţii". Fapte 5:29,30.

33 (a) Ce-au însemnat evenimentele în legătură cu botezul lui Isus ? (b) Ce mărturie scripturală avem noi despre consacrarea Sa în acel timp ? Şi cum a consacrat Dumnezeu pe Isus atunci ?

34 Cum a mărturisit Isus despre consacrarea Sa ? Şi cum a folosit El trupul Său în legătură cu ea ?

35 In ce privinţă lăsă Isus urmaşilor Săi un exemplu ? Şi este în „Noul Testament" vreo invitaţiune de consacrare ?

getul adevărat sau sensul acestor cuvinte ale lui Isus aci citate ?

36 Isus tocmai prezisese pentru Sine o cale a suferinţei, care ducea jos în moarte ; şi apostolul Petru zisese : „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne ! Să nu Ţi se întâmple aşa ceva !" Apoi Isus explică ce înseamnă mergerea noastră pe calea de consacrare lui Dumnezeu. Spre a merge pe aceeaşi cale consacrată pe care merse Isus, noi trebue mai întâi de toate să ne lepădăm sau să renunţăm la noi înşine, neţinând seamă dacă aceasta ar însemna moartea umană pentru noi. Noi nu punem mai întâi propria noastră vieaţă umană egoistă, ci zicem : Nu nouă înşine şi refuzăm să mai trăim mai mult pentru voinţa noastră, pentru voinţa noastră egoistă, ci acceptăm în mod solemn să trăim pentru voia lui Dumnezeu, pentru care Christos Isus, Conducătorul nostru ales a trăit. Cine urmează pe Christos Isus cu credincioşie nu-L urmează după propria sa voinţă egoistă sau după voinţa acestei lumi. Acela care se leapădă de sine trebue după aceea să devină înjugat cu Isus, spre a se împărtăşi împreună cu El în lucrarea lui Iehova Dumnezeu Tatăl. (Mat. 11:28-30). Sau, dacă în cuvintele lui Isus este înţeles un stâlp mai de grabă decât un jug, atunci cel ce se leapădă de sine trebue să-şi ia asupra sa stâlpul ocărilor lumii, condamnarea şi persecuţiunea, şi trebue să poarte acel stâlp întocmai după cum l-a purtat Isus, chiar până la moartea ruşinoasă în ochii lumii. El trebue să poarte acest stâlp cu credincioşie faţă de Dumnezeu ca el să poată prin aceasta să justifice vrednicul nume al lui Dumnezeu, şi nu să aducă ocară asupra lui prin vreo necredincioşie ca să scape de suferinţă. Făcând astfel, el urmează pe Chrintos şi duce o vieaţă consacrată.

37 Spre a întreprinde acest drum consacrat, Isus invită oamenii pe care-i alese de apostoli, când le zise : „Veniţi după Mine, şi vă voi face pescari de oameni". (Mat. 4:19) Sau, simplu : „Urmează-Mă". (Mat. 9:9). Sau, către omul cu un tată de înmormântat : „Urmează-Mă; lasă morţii să-şi îngroape morţii lor". (Mat. 8:21, 22; Luca 9:59,60). Să se ţină seama că Isus nu a zis exact în aceste cuvinte : „Consacraţi-vă lui Dumnezeu ; faceţi o deplină consacrare personală lui Dumnezeu". Aceasta nu era necesar, pentrucă Conducătorul mergea pe o cale consacrată, şi deaceea urmaşul trebue tot la fel să meargă pe aceeaşi cale consacrată, mai întâi lepădându-se de sine şi apoi legându-şi destinul său cu Isus, spre a se împărtăşi în jugul de lucru şi să poarte un stâlp de ocară asemănător aceluia al lui Isus.

38 Să se noteze, deasemenea, instrucţiunile apostolului Petru în acea zi de Rusalii când spiritul sfânt se vărsă asupra micii turme de ucenici ai lui Isus, după ce Petru predicase şi Evreii mustnaţi de conştiinţă ziseră către El şi către ceilalţi apostoli : „Bărbaţi fraţi, ce să facem ?" Petru nu răspunse în exact aceste cuvinte : „Consacraţi-vă lui Dumnezeu". Ei erau deja o naţiune consacrată lui Dumnezeu, dar naţiune care se răsculase împotriva urmării Fiului lui Dumnezeu şi-L pironise pe lemn. In consecinţă Petru spuse interlocutorilor săi despre paşii speciali ce trebuiau făcuţi spre a se întoarce îndărăt la o dreaptă relaţiune cu Dumnezeu, dar o relaţiune cu mai mari privilegii din pricina „căii noui şi vii, pe care ne-a deschis-o (consacrat) El (Christos Isus) prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său". (Evrei 10:20). Deaceea Petru zise Evreilor cari-l întrebau: „Pocăiţi-vă, şi fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor voastre ; apoi veţi primi darul sfântului spirit. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri, şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru". (Fapte 2:38,39, *An Amer. Trans).*

39 A te pocăi şi a fi botezat în numele lui Isus înseamnă, de fapt, a te consacra lui Dumnezeu, pentrucă aceasta înseamnă a renunţa la calea lumii care omorîse pe Fiul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a-L recunoaşte pe El ca Domn şi Christos, Mare Preot după ordinul regal al lui Melchisedec şi care şade de-a-dreapta lui Dumnezeu în cer. Aceasta înseamnă a chema numele lui Iehova Dumnezeu spre mântuire, şi a face aşa prin Christos Isus ca Acela prin care păcatele lor sunt iertate. Fiind botezat în numele lui Isus înseamnă a fi scufundat pentru El ca Conducătorul ceresc pe ale cărui urme ei trebue să păşească. Botezul în apă era un simbol al consacrării lor lui Dumnezeu în această nouă relaţiune. (Fapte 2:21, 33-36 ; şi Fapte 3:19-23).

DELA TIMPUL LUI CORNELIU INCOACE

40 Timpul hotărît al lui Dumnezeu veni ca să cheme la Sine pe „cei de departe", adică, ne-Evreii sau Păgânii. Deschizând chemarea, Dumnezeu trimise pe Petru la Cesarea, circa optzeci de km. Nord-Vest de Ierusalim. Dând o mărturie acolo lui Corneliu şi casei sale cu privire la operaţiunile lui Dumnezeu prin Isus Christos, Petru încheie cu aceste cuvinte : „Toţi proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor". Petru nu folosi în mod specific termenul „consacrare", dar Corneliu şi Casa sa, care tot timpul dorise să facă voia lui Dumnezeu şi care trimisese după Petru ca să-i instruiască despre aceasta, pricepură ce aveau de făcut. Că ei dintr'odată se hotărîră să facă voia lui Dumnezeu aşa după cum le fu descoperită acum, este arătat prin ceeace se întâmplă după aceea, fără ca ei să facă vreo mărturisire formală de credinţă lui Petru : „Inainte ca Petru să fi terminat de spus aceste cuvinte spiritul sfânt se pogorî asupra tuturor celor ce ascultau mesagiul său... Apoi Petru zise : „Poate cineva să refuze folosirea apei spre a boteza pe aceşti oameni când ei primiră spiritul sfânt întocmai cum l-am primit noi?" Şi el porunci ca ei să fie botezaţi în numele lui Isus Christos". (Fapte 10:43-48, *An Amer. Trans.).*

41 Pe aceia pe cari Dumnezeu i-a consacrat în mod public prin spiritul Său nimeni nu i-ar putea opri în mod legal de a fi botezaţi. Botezul în apă în numele lui Isus nu servea la nimic altceva decât să facă de cunoscut în public consacrarea lor personală de a face voia lui Dumnezeu după cum aceasta fu descoperită şi exemplificată în Isus Christos.

42 Când Europa se deschise pentru lucrarea misionară a lui Pavel, Pavel fu băgat în închisoare în Filipi. Când un miraculos cutremur de pământ îl puse în liber-

---

35 Ce înseamnă după cuvintele lămurite ale lui Isus a umbla pe calea consacrată ?

37 Cum extinse Isus Evreilor invitaţiunea de a se consacra ? Şi pentrucă nu prin folosirea acelui termen ?

38 39 Cum extinse Petru invitaţiunea către Evrei să se consacreze în ziua de Rusalii ? Şi ce înseamnă în mod special cuvintele sale ?

40 41 Sub ce împrejurări se consacră Corneliu şi adunarea casei sale ? Şi pentru ce scop, fură ei botezaţi în apă ?

42 Sub ce împrejurări se consacră temnicerul filipian şi casa sa ? Şi cum arătară ei aceasta ?

tate pe el și pe însoțitorul său Sila, paznicul închisorii a-lerga la ei, îi scoase afară și-i întrebă plin de teamă: „Domnilor, ce trebue să fac ca să fiu mântuit?". Darea de seamă nu zice că Pavel și Sila îl instruiră în exact acea frazologie, să se ofere pe el însuși într'o consacrare personală și fără rezervă lui Dumnezeu. Darea de seamă ne spune: „Și ei i-au răspuns: Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta. Și i-au vestit cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui. Temnicerul l-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănile, și a fost botezat îndată, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa, și s'a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu". (Fapte 16:29-34). Credința sa în Dumnezeu și în Isus Christos ca Domn cuprinde consacrare lui Dumnezeu prin Christos Isus; și fiind botezat în apă el simbolizează această consacrare. Fără îndoială că după botez Pavel își puse mâinile peste ei iar ei primiră spiritul sfânt și diferitele lui daruri.

43 Mai târziu, în Efes, doisprezece Păgâni mărturisiră a fi fost botezați cu botezul lui Ioan Botezătorul. Atunci Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în cel ce venea după el, adică în Isus. Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, spiritul sfânt s'a pogorît peste ei, și vorbeau în alte limbi și prooroceau." (Fapte 19:1-6). În timp ce termenul *consacrare* nu este menționat, mărturisirea lor de credință în Isus ar fi fost fățarnică și zadarnică, dacă ei nu s'ar fi consacrat lui Dumnezeu prin Christos, să facă voia lui Dumnezeu de aci înainte. Dacă aceasta nu era așa, Dumnezeu, care citește în inimile oamenilor nu ar fi vărsat spiritul Său sfânt, asupra lor pentruca ei să facă voia Sa sfântă. După aceea în Efes, „mulți dintre cei ce crezuseră, veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră" și deacea se întoarseră dela căile și practicile lumii. (Fapte 19:18-19). Crezând, într'un sens adevărat, înseamnă consacrare lui D-zeu, și nu numai o învoială mintală cu privire la faptele despre D-zeu și Christos. Romani 10:9, 10 zice: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci din credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire." Iacob 2:26 zice: „Credința fără fapte este moartă". A umbla în credință și a îndeplini consacrarea față de Dumnezeu înseamnă a fi un martor pentru Dumnezeu, scopul și faptele Sale prin Christos. A face o consacrare lui Dumnezeu necesită credință.

44 În rezumat, apoi, consacrare lui Dumnezeu înseamnă punerea cuiva de o parte sau aparte ca sfințit lui Dumnezeu, și asemenea consacrare este o învoială solemnă de a face voia lui Dumnezeu. Este un act de credință și trebue să fie făcută prin Christos Isus, prin care vine iertarea păcatelor, spre a face pe cel ce se consacrează bineprimit lui Dumnezeu. consacrarea este apoi simbolizată în mod public prin botezul în apă; dar consacrarea este îndeplinită prin facerea voinței lui Dumnezeu în dreptate și fiind un martor credincios, mărturisind despre El cu gura și fără rușine. Intocmai după cum a făcu Corneliu, consacrarea se poate face în mod particular, în inimă, în rugăciune către Dumnezeu prin Ctristos.

45 Dacă acum, la acest sfârșit al lumii, Iehova Dumnezeu voiește să consacreze pe cel ce crede prin ungerea lui cu spirit spre a fi rege și preot cu Christos este ceva ce Dumnezeu hotărăște. Credinciosul botezat nu poate să aleagă singur în această chestiune. El nu pune vreo condițiune de o manieră egoistă înaintea lui Dumnezeu. ci se supune pe sine să facă orice ar putea fi voia lui Dumnezeu în viitor pentru el. Dacă acum Dumnezeu nu voiește să consacreze pe cel ce crede ca să fie în clasa cerească a Impărăției cu Christos, atunci Domnul Dumnezeu va descoperi aceasta unuia ca acesta iar el se va înclina voinței divine și va fi bucuros să servească pe Dumnezeu pe vecie în speranța vieții vecinice pe pământ în Impărăție. Consacrare personală nu este scadentă la vreo dată oarecare, ci este pentru vecie și nerevocabilă. Neexecutarea acesteia cu credincioșie, va rezulta în nimicirea celui în cauză. (Evrei 10:38, 39). Fiind odată făcută, consacrarea nu necesită nicio reînoire, pentrucă obligațiunile ei asupra noastră continuă. Indeplinirea credincioasă a consacrării noastre înseamă viață vecinică în minunata lume nouă a dreptății.

(Wachtower din 15 Februarie 1946)

43 (a) Ce evidență există că cei doisprezece credincioși dintre Păgâni și alți Efeseni pe cari Pavel îi întâlni se consacrară? (b) Ce este, atunci, în realitate deplina înțelegere a „credinței"?

44 45 In rezumat, ce poate fi spus în ce privește însemnătatea unei consacrări personale lui Dumnezeu?

INAINTE DE SARBATOARE

„Căci Christos, Paștele nostru, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul". — 1. Cor. 5:7, 8.

IEHOVA pregătește sărbătoarea. De nouăsprezece veacuri ea și-a urmat cursul și acum se apropie de punctul ei culminant. Cine va lua parte la ea, în timpul ce mai rămâne pentru aceasta? Ea este o sărbătoare a eliberării și libertății. Privilegiile prezente ale libertății, pe care ea le oferă, sunt doar o gustare a libertății fiilor lui Dumnezeu, libertate care va fi completă în noua lume după Armaghedon, acum aproape. Aceia cari iau parte la sărbătoare, se împărtășesc de o libertate mai largă și mai adâncă decât aceea cu care se laudă democrația politică și economică. Această libertate a luminii sfinte nu va scădea niciodată sau să se stingă în mijlocul groasei întunecimi care înfășură în mod rapid atât democrația cât și celelalte guverne ale unei lumi care este tulburată. Binecuvântarea și exercițiul plin de veselie al ei nu vor fi șterse și ruinate de către corupția și sarcinele cresc- ale națiunilor lumești în această epocă atomică. Nicând o viitoare uniune internațională sau guvern mondial, care să fie așa de tare și să activeze sub presiunea grea a oamenilor puternici sau a demonilor, nu va fi în măsură s'o zdrobească; pentrucă puterea dinapoia acestei libertăți este de neînvins și vecinică. Libertatea câștigată la această

sărbătoare arde ca un far, care invită cu drag pe toți iubitorii adevăratei libertăți cari se luptă spre a se deslega din mlaștina necazului și nimicirii, în cari toate națiunile împreună se sbat fără speranță.

2 Exista o veche icoană a acestei sărbători. Ea fu celebrată prima dată în veacul al șasesprezecelea înaintea erei creștine, sau cu 3.458 de ani înainte, dar minunata ei învățătură profetică este mai ales pentru zilele noastre. Cuvintele apostolului Pavel, citate mai sus în mod parțial, ne atrage atențiunea la acea sărbătoare veche și ne lămurește însemnătatea ei: „Măturați aluatul cel vechiu, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Christos Paștele nostru, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul, nu cu un aluat vechiu, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului". (1 Cor. 5:7, 8). Este foarte clar că apostolul nu se referă aci la ceeace el mai târziu numește „cina Domnului", chiar dacă asemenea cină este celebrată pe drept în fiecare an la data aniversării cinei de pască originală. Cina Domnului este serbarea de amintire a morții lui Christos întru justificarea numelui lui Iehova. In acest an, acela cari țin strict la regula scripturală, Martorii lui Iehova, vor celebra-o în seara de marți, 16 Aprilie. Acea dată nu este numai aniversarea zilei lunii în care Isus institui serbarea de amintire, și deasemenea și a Paștelui, observată prima dată în Egipt, anume, în ziua a patruzprezecea a lunii Abib (sau Nisan), care este prima lună a anului, în conformitate cu hotărîrea lui Iehova Dumnezeu.

3 Sărbătoarea pe care apostolul Pavel invită pe frații săi s'o țină, este ceva de celebrat în fiecare zi a anului. Cum? Prin luarea corectei și potrivitei căi în viață, în vederea faptului că Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, a murit ca Mielul de Paște. In conformitate cu instrucțiunile urgente ale apostolului, calea de acțiune trebue să fie una a libertății, ca urmare înțeleaptă și logică morții adevăratului Miel pascal, „care ridică păcatul lumii". Prin termenul „sărbătoare" apostolul nu se referă la cina pascală pe care Israeliții o celebrară jos în Egipt. Dacă el nu se referă la acea cină și nu se referă nici la împărtășirea creștinilor la jertfa „Mielului lui Dumnezeu", Christos Isus, atunci pentruce se referă el la calea de acțiune în viață a creștinilor ca o „sărbătoare"? Aceasta deoarece, după vechea celebrare a Paștelui în ziua de patruzprezece a lunii Nisan, urmă o sărbătoare de șapte zile, numită „sărbătoarea pâinii nedospite". Această sărbătoare urmă ca rezultatul zilei de Paște, și ca era însemnată prin luarea unei anumite căi de acțiune cerută în conformitate cu voia lui Iehova Dumnezeu. Această sărbătoare de o săptămână este importantă deoarece ea este un tip pentru noi.

4 Pentru reîmprospătarea minților noastre cu privire la subiect cităm aci din legea lui Dumnezeu despre sărbătoare, arătând legătura ei cu mâncarea cinei de Paște, din Exodul, capitolul doisprezece: „Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare, și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă căci sunt Paștele Domnului. In noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, dela oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu sunt Iehova. Sângele (mielului, stropit pe ușiorii și pragul de sus al casei Israeliților) vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului. Și pomenirea acestei zile s'o păstrați, și s'o prăznuiți prin sărbătoare în cinstea lui Iehova: s'o prăznuiți ca o lege vecinică pentru urmașii voștri. Timp de șapte zile veți mânca azimi. Din cea dintâi zi veți scoate aluatul din casele voastre: căci oricine va mânca pâine dospită; din ziua întâi până în ziua a șaptea va fi nimicit din Israel. In ziua dintâi veți avea o adunare de sărbătoare sfântă; și în ziua a șaptea, veți avea o adunare de sărbătoare sfântă. Să nu faceți nici o muncă în zilele acelea; veți putea numai să pregătiți mâncarea fiecărui ins. Să țineți sărbătoarea azimelor, căci chiar în ziua aceea voi scoate oștile voastre din țara Egiptului; să țineți, ziua aceea ca o lege vecinică pentru urmașii voștri. In luna întâi (Nisan sau Abib), din a patruzprezecea zi a lunii, ziua Paștelui seara, să mâncați azimi, până în seară zilei a douăzecișiuna a lunii. Timp de șapte zile (sau dela cincisprezece până la douăzecișiunu inclusiv), să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mânca pâinea dospită, va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băștinaș. Să nu mâncați pâine dospită; ci, în toate locuințele voastre, să mâncați azimi." — Ex. 12:11-20. *Am. Stan, Ver.*

6 Apostolul Pavel arată că această sărbătoare de șapte zile este ceeace folosește el ca o ilustrațiune, deoarece el scoate în evidență, în special pâinea nedospită (azimile) mai degrabă decât mielul pascal. Sărbătoarea azimilor, a depins, negreșit, de Paște. Prin urmare, dacă noi, ca urmași ai lui Christos, ne împărtășim din Mielul pascal antitipic, Christos Isus cel sacrificat, atunci noi trebue și ar trebui, de drept, să observăm deasemenea ceeace este tipificat prin sărbătoarea de șapte zile a azimilor, și mai ales astfel acum în această epocă de după războiu.

7 Fie ca să avem clar în minte împrejurările primului Paște jos în Egipt și ceeace este învățat prin el pentru instrucțiunea noastră astăzi. Transpunându-ne cu mintea îndărăt acolo sub acele împrejurări, ajungem în anul 1513 a. Chr. Suntem în Egipt, de-a-lungul marginei de Est a deltei râului Nil, în secțiunea cunoscută ca Goșen, partea cea mai bună a Egiptului. Este primăvara anului. Perioada fluxului, a inundației timpurie a râului Nil este încă peste trei luni. Pentru noi ziua de douăzecișipatru de ore începe la apusul soarelui, și seara celei a patruzprezecea zi din Nisan a început. Pe cerurile fără nouri a nopții egiptene, luna este văzută a fi în plinul ei. De acum înainte acea lună va fi cunoscută ca „luna pascală" sau luna Paștelui. Privește! Pentruce sunt acei Israeliți așa de activi în această seară particulară? Vezi, acolo un tată Israelit, asistat de familia sa, taie un miel. Este o creatură frumoasă, fără defect netrecută de un an, și sângele lui este strâns într'un vas. Dincolo un alt tată Israelit înmuind un mănunchiu de isop într'un vas cu sângele mielului, ținut de către fiul său întâi născut, și stropindu-l pe ușiorii ușei și pe pragul de sus al ușii casei sale. După ce a făcut aceasta, el și familia sa, se retrag în casă și închid bine ușa. Foarte curând toate străzile în această solidă secțiune Israelită a Egiptului, sunt pus-

tii. Ce straniu semn prevestitor! Fiecare uşă şi pragul sunt stropite cu sânge, cu excepţia acelora unde o familie Evreică mică, s'a mutat la casa vecinului, spre a se alătura cu o altă familie Israelită mică, cu această ocaziune.

8 Luna pascală străluceşte jos peste zeci de mii de case astfel însemnate. Procedeele stranii ale acestor călători Israeliţi, deveniră cunoscute Egiptenilor, inclusiv Faraon şi toţi curtenii săi. In palatul său el pune un paznic special pentru fiul său întâi născut. El simte interes special pentru el în această noapte. Toate acestea din pricina a ceeace acel profet Israelit Moise, vorbind prin fratele său Aaron, a zis. Pentruce avertiză el pe puternicul Faraon, regele Egiptului, că Iehova, Dumnezeul Israeliţilor, ar ucide pe fiul său întâi născut la miezul nopţii, împreună cu toţi întâi născuţii Egiptenilor. Faraon şi-aduce aminte cum era Moise de mânios la părăsirea curţilor sale. Dar inima lui Faraon se împietrea. El se încredea în toţi dumnezeii Egiptului şi nu-i păsa de acest Iehova, Dumnezeul lui Moise. — Ex. 11:4-8.

9 Înăuntrul caselor Israeliţilor, sub acoperirea sângelui jerftei de Paşte, jertfa a fost friptă în foc şi este pusă pe masă. Alături de ea sunt puse ierburi amare, şi pâinea ce urmează să fie mâncată cu aceasta este fără orice drojdie sau dospeală. Toată casa a fost curăţită cu multă băgare de seamă de orice urmă de dospeală. Toate lucrurile pentru cină fiind acum pe masă, în fiecare familie, participanţii la sărbătoare se strâng în jurul mesei. In loc să stea jos, pe podea, descultaţi, fiecare participant la sărbătoare stă în picioare, cu picioarele încălţate, ca şi când ar aştepta instrucţiuni să părăsească casa, cu hainele lui largi ţinute strâns în jurul trupului cu o cingătoare, şi în mâna care nu este ocupată cu mâncarea, ţine un toiag. Stând astfel împrejurul meselor familiare, sunt circa şase sute de mii de oameni dela douăzeci de ani în sus şi cari sunt toţi gata pentru chemare la război. In afară de aceştia, sunt multe femei şi copii, şi oameni bătrâni debili, trecuţi de vârsta militară. Ce armată sunt ei, între două şi trei milioane cel puţin! Nu e surprinzător că în decursul celor optzeci de ani şi mai mult, înainte ce acest Egipt se înspăimântase de înmulţirea miraculoasă a acestor Israeliţi şi Faraon zisese: „Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare şi mai puternic decât noi. Veniţi să ne arătăm dibadi faţă de el, ca să nu crească, pentruca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească şi el cu vrăşmaşii noştri, să ne bată şi să iasă apoi din ţară." Deaceea acel Faraon şi asupritorii lui reduseră pe Israeliţii oaspeţi la robi şi sclavi, iar acum prezentul Faraon refuza să-i lase să meargă la cererea lui Iehova. — Ex. 1:7-14.

10 In afară de Israeliţi, toţi bărbaţii cari fuseseră circumcişi pentru acea ocaziune, fură deasemenea mulţi servi cumpăraţi precum şi mulţi străini, toţi ne-Israeliţi. Aceştia, deasemenea, se supuseră circumcisiunii de bună voie lui Iehova Dumnezeu şi poporului Său, pentru ca să poată să se împărtăşească din pască sub ocrotirea sângelui stropit pe uşile Israeliţilor.

11 Ceasul miezului nopţii se apropia, în timp ce toţi Israeliţii ascultători şi servi lor de bine, precum şi oaspeţii străini mulau pâinea nedospită în sosul ierburilor amare şi mâncau din carnea jertfei de Paşte. Au fost luate măsuri ca să nu se rupă niciun os al mielului, şi nimenea nu rupea vreun os pentruca să-i scoată măduva fragedă dinăuntru. Nu era timp pentru aşa ceva, şi er împotriva dreptelor instrucţiuni de pască aşa cum au fost date de Moise, profetul lui Iehova. Nimeni nu a făcut vreo mişcare spre a duce vreo parte a cărnii de Paşte afară din casă. Afară, pe străzile Egiptului, în afara sângelui Paştelui, este primejdie! — Ex. 12:1-10, 43-50.

12 Miezul nopţii!... Mulţumită lui Iehova Dumnezeu! nici un membru întâi născut al Israeliţilor participanţi la sărbătoare, şi a tovarăşilor lor de bine, ameninţaţi pe neaşteptate de moarte, nu fură loviţi de vreo plagă invizibilă producătoare de moarte. Cu siguranţă, atunci, că afară, în grajdurile Israeliţilor, nici un animal din turmele lor nu a fost pierdut! Nu, nici măcar limba unui singur câine nu este auzită schelălăind de jale la moartea unei singure persoane într'o casă Israelită. Anubis, dumnezeul cu cap de câine al Egiptului, nu-şi poate mişca limba sa în triumf asupra morţii unui singur Israelit măcar. Ingerul nimicitor al lui Iehova a văzut sângele şi a trecut pe lângă casele tuturor Israeliţilor ascultători, credincioşi, şi nu a lovit pe vreunul din familiile lor cu plaga de moarte.

13 Dar acum ascultă! Ascultă dincolo peste marginea secţiunii Israelite, învecinate cu aceasta, în cartierele egiptene? Deodată urechile Israeliţilor pot să audă lătratul câinilor în afara caselor egiptene neînsemnate cu sânge. Da, şi strigăte umane pătrunzătoare şi ţipete sfâşietoare se ridică, mai întâi înăuntrul caselor, şi apoi afară întrucât Egiptenii ca înebuniţi fugeau pe străzi. Tot Egiptul se uni într'un cor al jeluirii şi al plânsului. Niciodată nu s'a ridicat un astfel de ţipăt puternic ca acela; „căci nu era casă în care să nu fi fost un mort". Propria casă a lui Faraon nu a fost cruţată; întâiul său născut zace mort. Unde sunt toţi dumnezeii Egiptului? Unde sunt toţi demonii, al căror prinţ este Satan Diavolul, şi cari sunt adoraţi ca dumnezei de către aceşti Egipteni religionişti? Iehova Dumnezeu s'a justificat pe Sine însuşi înaintea tuturor acestor dumnezei ai Egiptului. El a exercitat judecată împotriva lor, dovedind că ei sunt dumnezei falşi şi că nici o mântuire, ocrotire şi eliberare nu poate veni dela ei. (Ex. 12:30, 12). Dar Iehova a cruţat vii pe Israeliţii asupriţi. El i-a păstrat pe aceia sub sângele mielului de pască, dând astfel mărturie că El este cel Suprem şi cel Atotputernic, adevăratul şi viul Dumnezeu, singurul Dumnezeu al mântuirii.

(Watchtower din 1 Martie 1940)

„SĂ PRĂZNUIM DAR PRĂZNICUL"

ACEA primă noapte de Paşte jos în Egipt, în trecutul îndepărtat, era o dramă profetică. În proeminenta ei importanţă şi puternicile ei efecte, ca este întrecută numai de către evenimentele corespunzătoare, pe cari ea le-a preumbrit. Marele Dumnezeu care înscenă acea dramă veche, este acelaş care supraveghiază şi minunata ei icoană, anume, Iehova Dumnezeu. Propriul Său cuvânt scris ne lămureşte cine este antitipicul miel de Paşte. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". Cu aceste cuvinte, Ioan Botezătorul îndruma pe ucenicii săi Evrei spre Isus din Nazaret, pe care Ioan de curând Îl botezase. (Ioan 1:29, 36). Pavel confirmă această identificare, zicând: „Pentrucă Mielul nostru de Paşte a fost jertfit — Christos! Să ţinem, prin urmare, praznicul nostru". (1 Cor. 5:7, 8, *Weymouth*). Când El muri, fiind spânzurat de lemn în afara Ierusalimului, nici un os din trupul Său nu fu frânt de către soldatul paznic, deşi aceasta fu făcut cu trupurile muribunzilor criminali alături de Isus. El era fără defect, asemănător acelui tânăr miel de Paşte din vechime, şi deaceea era liber de culoarea păcatului şi imperfecţiunii. Astfel era El primit de către Dumnezeu ca o jertfă de răscumpărare, să răscumpere de sub condamnare şi moarte pe toţi păcătoşii umani cari îl primesc ca „Mielul lui Dumnezeu".

[2] Pentru acest motiv, apostolul Petru, reaminteşte creştinilor: „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care-l moşteniserăţi dela părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Christos, Mielul fără cusur şi fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii (lumea nouă; după cum este dovedit prin mielul de paşte în Egipt, cu multe veacuri înainte de Christos), şi a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru voi, cari, prin El, sunteţi credincioşi în Dumnezeu, care L-a înviat din morţi, şi I-a dat slavă, pentruca, credinţa şi nădejdea voastră să fie în Dumnezeu". — 1 Petru 1:18-21.

[3] Prin urmare, Egiptul, în care mielul de paşte fu înjunghiat cu aproximativ treizecişicinci de veacuri înainte, preumbreşte această lume. Deaceea ciudata expresie, la Apocalips 11:8, anume: „Egipt, unde deasemenea şi Domnul nostru a fost răstignit". Faraon, tiranicul asupritor al poporului lui Iehova, Israel, şi care se opuse profetului lui Dumnezeu Moise, fu aşa dar un tip al lui Satan Diavolul, cel rău, cu privire la care este zis: „Toată lumea zace în puterea celui rău". (1 Ioan 5:19, *Moffatt*). Arătând pentruce Atotputernicul Dumnezeu a permis Diavolului nelegiuit să existe până acum, dar sfârşitul căruia este aproape, în viitoarea bătălie a Armaghedonului, Iehova lăsă ca Moise să zică lui Faraon, după şase plăgi nimicitoare asupra Egiptului: „Dacă Mi-aş fi întins mâna, şi te-aş fi lovit cu ciumă, pe tine şi pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, şi numele Meu să fie vestit în tot pământul". (Ex. 9:15, 16. *An Amer. Trans.; Leeser*). Vrăjitorii şi astrologii lui Faraon, sfetnicii săi economici şi comerciali, căpitanii săi militari, precum şi prinţii şi asupritorii săi politici preumbrină, prin urmare, preoţimea religioasă, domnii comerciali şi ofiţerii militari, şi politicianii, cari împreună constituie partea văzută a acestei lumi, care zace sub puterea Diavolului.

[4] Israeliţii nu erau o parte a Egiptului. Ei erau numai oaspeţi, şi timpul venise pentru ei să fie un popor scos afară din Egipt şi un popor pentru numele lui Iehova. Ei erau urmaşii lui Abraam prin fiul său Isaac şi nepotul său Iacob, toţi trei cu cari făcu Iehova un legământ solemn, aparţinând binecuvântării tuturor familiilor pământului. Astfel Israeliţii, ca urmaşi ai lor, fură poporul de legământ al lui Dumnezeu, cu privire la care El zise lui Faraon: „Astfel zice Iehova, Dumnezeul lui Israel, Lasă pe poporul Meu să plece". (Ex. 5:1, *Am. Stan. Ver.*). Când Faraon refuză să-i lase să plece neîmpiedicaţi, Iehova îi scoase prin puterea Sa, imediat după sărbătorirea Paştelui. După aceea Israeliţii preumbrină pe aceia pe cari Iehova Dumnezeu i-a luat din toate naţiunile acestei lumi ca să fie un „popor pentru numele Său". (Fapte 15:14). Pe acest popor El l-a scos afară dela moartea „Mielului lui Dumnezeu" încoace, a cărui jertfă ridică păcatul acelora cari câştigă viaţă în lumea nouă.

[5] Israeliţii, junghiind mielul de paşte, preumbresc cum aceia cari devin un popor după numele lui Iehova văd şi mărturisesc necesitatea lor pentru jertfa Mielului Său ca să le furnizeze ocrotire din moarte sub judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului şi împotriva acestei lumi. Stropirea sângelui pe uşiorii uşii preumbreţse cum aceia cari devin creştini sau Israeliţi spirituali fac mărturisire publică despre credinţa lor în puterea răscumpărătoare a Fiului lui Dumnezeu, care fu junghiat; şi cum, prin credinţă, ei au inimile şi conştiinţele lor curăţite de vina de păcat prin aplicaţiunea asupra lor a meritului sângelui Său. (Evrei 10:19-22). Nici un fel de sânge nu fu stropit pe pragul uşii sau la intrarea casei. Aceasta era deoarece aceia cari păzesc credinţa în puterea sângelui lui Christos să nu calce sub picioare pe Fiul lui Dumnezeu prin tăgăduirea răscumpărării lor prin jertfa Sa.

[6] Mâncarea cărnii mielului de paşte preumbreşte cum creştinii se hrănesc din jertfa lui Isus Christos, întrucât urmează exemplul Său şi sunt astfel întăriţi în serviciul lui Dumnezeu. După cum zicea El: „Eu sunt pâinea vie, care s'a pogorît din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii". (Ioan 6:51). Mâncarea cărnii mielului de Paşte cu ierburi amare, acolo jos în mijlocul Egiptului, tipifică, cum asemenea credincioşii şi urmaşi ai lui Christos sufăr amărăciunea persecuţiunii şi ocării din partea acestei lumi nelegiuite, deoarece ei sunt un popor pentru numele lui Iehova şi urmează credincioşul exemplu al Fiului lui Dumnezeu în declaratea numelui lui Dumnezeu şi proclamarea Împărăţiei Sale. Deaceea lor le este scris: „Dar dacă suferiţi cu răbdare, când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Christos a suferit pentru voi, şi v'a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui". (1 Petru

---

[1] Pe cine reprezintă acel miel de Paşte jos în Egipt, şi în ce privinţă?

[2] Ce zice Petru în legătură cu identificarea Mielului antitipic?

[3] Ce preumbrea Egiptul şi organizaţiunea lui?

[4] Cum erau Israeliţii în Egipt poporul de legământ al lui Dumnezeu? Şi pe cine preumbrină ei?

[5] Ce era preumbrit prin tăierea mielului de Paşte de către Israeliţi şi stropirea sângelui lui?

[6] Ce preumbrea mâncarea mielului de Paşte cu ierburi amare de către Israeliţi, şi aceea că erau gata să plece?

2:20, 21). Statul în picioare, încins și cu încălțămintele în picioare în timpul mâncării mielului de Paște, preumbrește cum acești Israeliți spirituali sunt chemați afară din această lume și nu aparțin ei, ci trebue să fie separați de organizațiunea ei religioasă, comercială și politică, și trebue să fie supuși în mod ascultători domniei teocratice a lui Iehova Dumnezeu.

7 Mai mult încă, după cum Israeliții jos în Egipt ascultară de Moise și fură atunci aduși într'un legământ al legii divine prin jertfa mielului de Paște, tot așa Israeliții spirituali ascultă de Mai Marele Moise, Christos Isus. Deaceea ei sunt aduși într'un nou legământ cu Iehova prin jertfa „Mielului lui Dumnezeu", Fiul Său cel sacrificat. Acest legământ nou este mai bun decât vechiul legământ mozaic al legii cu Evreii. Prin aceasta primesc ei adevărata iertare de păcat și devin copiii lui Dumnezeu și un „popor pentru numele Său"; și ei câștigă viață vecinică în împărăția lui Dumnezeu a lumii noui, împreună cu Mijlocitorul lor, Christos Isus. In consecință este scris: „Dar acum Christos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune". (Evrei 8:6). „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care s'a dat pe sine însuș, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adeverit la vremea cuvenită". — 1 Tim. 2:5, 6.

8 Ceeace fu preumbrit prin sărbătorirea Paștelui, în Egipt, trebue să fie executat în tot cursul vieții unui adevărat creștin. Din acest fapt este clar că Paștele nu era un tip al „cinei Domnului" sau Serbarea de amintire a morții lui Christos, pentrucă cina acelei Serbări de amintire, este sărbătorită în conformitate cu porunca lui Isus, numai odată în fiecare an, într'o anumită seară. Cu toate acestea, Paștele fixează timpul particular sau noaptea anului în care să se sărbătorească cina Serbării de amintire. Cum așa? Deoarece Christos Isus, imediat după ce sfârși sărbătorirea ultimului Paște cu apostolii Săi credincioși în 14 Nisan a anului 33, instală Cina memorabilă cu pâine și vin.

9 Acea pâine nedospită nu corespunde cu Mielul de Paște, ci preumbrea ceva mai larg. Aceasta semnifică „trupul lui Christos", al cărui „trup" Isus este Capul și biserica o compun membrii Lui, sub El. Deaceea, împărtășirea din pâinea memorabilă de către toți aceia cari sunt membri ai „trupului lui Christos" preumbrește că iau parte împreună cu Christos Isus la ocările și suferințele Sale ca membri ai „trupului" Său, cu credincioșie chiar până la moarte. In ce privește vinul memorabil, acesta este tratat diferit de sângele mielului de Paște, deoarece vinul este băut pe când sângele nu era băut, ci stropit la intrarea spre ușă. Intr'adevăr, vinul preumbrește sângele lui Christos; dar sângele vărsat reprezintă moartea, și Isus Christos suferi moartea nu numai pentru păcatele omenirii ci, în primul rând, pentru justificarea numelui lui Iehova. Deaceea băutura vinului memorabil de către aceia cari sunt membrii trupului Său, preumbrește comunitatea lor sau participarea lor împreună cu El în felul Său de moarte pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Pavel zice, la 1 Corinteni 10:16, 17: „Păharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Christos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Christos? Având în vedere că este o pâine, noi, cari suntem mulți, suntem un singur trup; căci toți luăm o parte din aceeaș pâine". *(Am. Stan. Ver.*, margin). Prin urmare nimeni afară de aceia cari sunt membri consacrați și îndreptățiți ai „trupului lui Christos" nu trebue să se împărtășească anual din pâine și din vin.

PREZENTA „SĂRBĂTOARE A AZIMELOR"

10 Ajunși acum la o înțelegere a felului cum sărbătoresc adevărații creștini adevăratul Paște împreună cu Christos Isus ca Mielul pregătit de Dumnezeu, ce urmează atunci? Aceasta: noi trebue să ajungem la o înțelegere a felului cum aceiași creștini trebue să sărbătorească „sărbătoarea azimilor" (a pâinii nedospite) în modul potrivit, deoarece acea sărbătoare este cea la care se referă Pavel la 1 Corinteni 5:7, 8, zicând: „Pentrucă mielul nostru de Paște a fost deja jertfit; el este Christos însuși. Să sărbătorim dar praznicul, nu cu aluat vechiu, nici cu aluatul viciului și nelegiuirii, ci cu pâinea nedospită a curăției și adevărului". *(An Amer. Trans.)*. Paștele tipic fu sărbătorit în conformitate cu porunca lui Iehova în noaptea de 14 Nisan. Acesta pricinui Israeliților să fie eliberați și cruțați de plaga a zecea care lovi toate casele și grajdurile Egiptenilor, pricinuind moartea tuturor întâilor lor născuți. Această grozavă nenorocire națională frânse inima împietrită a lui Faraon și-l făcu să dea ordin pentru Israeliți să iasă din Egipt, împreună cu turmele lor și toți, și să meargă în călătoria lor de trei zile în pustie spre a se închina Dumnezeului lor, Iehova. Sărbătoarea de o săptămână a pâinii nedospite urmă acestei zile memorabile, anume, dela 15 până la 21 Nisan inclusiv. Cum petrecură Israeliții această săptămână plină de evenimente observând această sărbătoare, vom vedea acum. Era ca un popor liber, un popor răscumpărat.

11 Israeliții, atunci aproape de a intra în libertatea lor, aveau o lungă datorie restantă de încasat din Egipt pentru toată munca de sclav neplătită, pe care o executaseră de aproape un veac. Astfel, din ordinul lui Dumnezeu, ei pretinseră și cerură (nu „împrumutară") diverse lucruri de valoare dela Egipteni, drept lichidare a datoriei. Aceasta fără îndoială că avu loc înainte ca Israeliții să intre în casele lor spre a sărbători Paștele și astfel înainte ce jalea pentru moartea întâilor născuți la miezul nopții înebuni pe Egipteni. „Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise, și au cerut Egiptenilor vase de argint, vase de aur și haine. Iehova a făcut ca poporul să capete trecere înaintea Egiptenilor, cari le-au împlinit cererea. Și astfel au jăfuit pe Egipteni". (Ex. 12:35, 36, *Am. Stan. Ver.*). Cu aceste bogății Israeliții mărșăluiră înainte, dar chiar și atunci putem fi siguri numai cu o parte din ceeace li s'ar fi cuvenit.

---

7 Întocmai ca în cazul lui Israel și al legământului legii, cum sunt aduși Israeliții spirituali într'un nou legământ? Și pentru ce este acesta mai bun?

8 Pentruce nu preumbrește Paștele cina memorabilă a Domnului? Dar cum stabilește el data pentru aceasta?

9 Ce simbolizează împărtășirea din pâinea și vinul de adu cu înainte? Și cine să facă aceasta?

10 La ce sărbătoare se referă Pavel la 1 Corinteni 5:7,8? Și după ce începeau Israeliții celebrarea ei?

11 Ce datorie colectară Israeliții înainte de a părăsi Egiptul? Și cum?

12 Cum au conlucrat împrejurările spre a duce pe Israeliți pe calea sărbătorii lor a pâinii nedospite, este spus în aceste cuvinte: „Egiptenii zoreau poporul, și să grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: „Altfel, toți vom pieri". Poporul și-a luat plămădeala înainte de a se dospi. Și-au învelit vasele cu plămădeală în haine, și le-au pus pe umeri". (Ex. 12, 33, 34, *An Amer. Trans.).* Patruzeci de ani mai târziu, când li se spuse Israeliților cum urmau să sărbătorească Paștele și sărbătoarea de șapte zile a azimilor în Pământul Promisiunii, Moise zise: „În timpul sărbătoririi, să nu mănânci pâine dospită, ci șapte zile să mănânci azimi, *pâinea întristării* căci ai ieșit în grabă din țara Egiptului: așa să faci, ca să-ți aduci aminte toată viața ta de ziua când ai ieșit din țara Egiptului". (Deut. 16:3). În mod plăcut, sărbătoarea dură șapte zile, pentrucă *șapte* simboliza o perioadă completă sau perfectă.

13 Deasemenea, faptul că pâinea nu era „ușurată" prin aluat, o făcu un simbol al întristării, datorită părăsirii lumii simbolizată prin Egipt. Pâinea nedospită este tare și grea, așazicând „tristă". Era prin urmare o bună aducere aminte de necaz, suferință, persecuțiune și apăsare sub care rupe cineva legăturile cu această lume și servitutea ei. Mai mult încă, rupându-ne astfel, nu este timp sau ocaziune pentru noi ca să ne cugetăm la comoditate personală sau la îndoparea dorințelor egoiste ale cărnii noastre. Libertatea dată de Dumnezeu este lucru ce urmează să fie apreciat, nu importă câte sufer[illegible] sunt legate de ea, și aceasta este ceeace trebue apucat prompt ca un preț de valoare.

14 Modul în care petrecură Israeliții prima lor sărbătoare a azimilor, sau săptămâna care corespunde cu ea, ne ajută să vedem ce este de așteptat în sărbătorirea antitipică. Prima zi a ei, sau 15 Nisan, urma să fie o zi de sfântă convocare, sau adunare solemnă, în care să nu se facă niciun fel de lucrare, cu excepția a ceeace negreșit era necesar pentru mâncare. Îndepărtând ceeace rămăsese dela cina Paștelui, Israeliții își părăsiră casele lor, sub presiunea plină de teamă a Egiptenilor greu loviți în pierderile lor. Exodul lor nu avu loc într'o fugă sălbatecă, împingându-se, strivindu-se sau călcându-se în picioare de moarte unul pe altul, ci în bună ordine și la locul de adunare care fusese hotărît. Acesta era cetatea numită Ramses, fără îndoială în țara Goșen și fiind identic cu orașul de înmagazinare Raamses, pe care ei fuseseră forțați ca sclavi să-l clădească. Aci își dăduseră ei întâlnire ca o adunare de oameni liberi a lui Iehova.

15 Călătoria de aci la Pi-hahiroth (Gura sau Golful lui Hiroth) până la Marea Roșie s'a zis a fi de nouăzeci sau o sută de mile romane, și, în conformitate cu istoricul Evreu Josephus, Israeliții făcură acest marș în trei zile, nu este înțelept a crede aceasta posibil pentru o caravană de două sau trei milioane de Israeliți, cu femei, copii, oameni bătrâni, și cu turmele lor de vite și animale, și depărtarea probabil că nu a fost așa de lungă. Dar fără îndoială că Israeliți terminară călătoria lor înăuntrul celor șapte zile a sărbătoririi pâinii nedospite. Pi-hahiroth era la Golful Suez, care este brațul de Vest al Mării Roșii; și în vremurile din vechime acest braț al Mării Roșii se extindea mult mai departe spre Nord și Vest decum este arătat în hărțile noastre de astăzi*). Deaceea distanța dela Ramses până la Pi-hahiroth poate să nu fi fost atât de mare, dacă Pi-hahiroth era atunci mai departe spre Nord. Dar neținând seamă de aceasta, în mod înțelept Israeliții în marș trebue că au parcurs distanța înăuntrul săptămânii sărbătorii pâinii nedospite.

16 Moise descrie călătoria, la Numerii 33:1-8, zicând: „Iată popasurile copiilor lui Israel cari au ieșit din țara Egiptului, după oștirile lor, sub povățuirea lui Moise și lui Aaron. Moise a scris călătoriile lor din popas în popas după porunca lui Iehova. Și iată, popasurile lor, după călătoriile lor. Au pornit din Ramses în luna întâi, în ziua a cincisprezecea a lunii întâi. A doua zi după Paște, copiii lui Israel au ieșit gata de luptă (în mod triumfător) în fața tuturor Egiptenilor, în timp ce Egiptenii își îngropau pe toți întâii lor născuți, pe cari-i lovise Iehova dintre ei. Căci Iehova făcuse chiar și pe dumnezeii lor să simtă puterea Lui. Copiii lui Israel au pornit din Ramses și au tăbărît la Sucot. Au pornit din Sucot și au tăbărît la Etam, care este la marginea pustiei. Au pornit din Etam, s'au întors înapoi la Pihahiroth, față în față cu Baal-Tefon, și au tăbărît înaintea Migdolului. Au pornit dinaintea Pi-hahirotului, și au trecut prin mijlocul mării în spre pustie; au făcut un drum de trei zile în pustia Etamului, și au tăbărît la Mara (în Arabia)". — *Am Stan. Ver.*

17 Dacă prima etapă a călătoriei, dela Ramses la Sucot, fu făcută înăuntrul primei zile a sărbătorii, 15 Nisan, nu este spus. „Sucot" înseamnă „corturi". Acesta poate să fi fost numele general al unei regiuni de bărăci ale Beduinilor, sau altfel, locul a fost numit astfel deoarece acolo își ridicară Israeliții prima dată corturile lor. Să se noteze marea mulțime de ne-Israeliți prietenoși înăuntrul taberei lor, cari și-au legat soarta lor cu acești Israeliți favorizați de Dumnezeu. Ei preumbresc pe oamenii de bine de astăzi, cari se unesc cu rămășița de astăzi de adevărați Israeliți spirituali ai lui Iehova. „Copiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, în număr de aproape șase sute de mii de oameni, cari mergeau pe jos, afară de copii. O mulțime de oameni de tot soiul s'au suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi. Cu plămădeala, pe care o luaseră din Egipt și care nu se dospise încă, au făcut turte fără aluat; căci fuseseră izgoniți de Egipteni, fără să mai poată zăbovi, și fără să-și ia merinde cu ei. (Ex. 12:37-39). Procesiunea lor a fost fără îndoială de mai mulți kilometri.

Continuare în numărul viitor

---

12 Cum au fost siliți Israeliții să intre în sărbătoarea lor a pâinii nedospite? Și ce preumbrea durata ei de șapte zile?

13 Ce preumbrea aceea că pâinea era nedospită?

14 Cum petrecură Israeliții prima zi a acestei sărbători?

15 Cum făcură ei călătoria dela Ramses până la locul de oprire la Marea Roșie?

*) Profesorul Flinders Petrie zice în cartea sa (1912) intitulată „Egiptul și Israel", pag. 39 par. 2: „Altădată Golful de Suez se întindea prin lacuri dincolo de Ismailia până la Ero, sau Pitom. Poporul tăbărî la mare, în împrejurimile „Pi-hahirot-ului". Vezi „harta ținuturilor dintre Egipt și Marea Roșie" la pagina 29 a cărții.

16 Cum descrie Moise călătoria, la Numerii 33:1-8?

17 După Ramses, unde tăbărîră Israeliții prima dată? Și cine erau alături de ei?

TEXTE ZILNICE ŞI COMENTARII

1. Veseliţi-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui. — Romani 15:10

Bucuria poporului lui Iehova despre îndreptăţirea şi eliberarea sa, nu se trage din egoism. Indreptăţirea numelui şi supremaţiei şi poporului lui Iehova insemnează eliberarea şi binecuvântarea pentru toţi, cari I se consacrează Lui din toate naţiunile, precum şi eliberarea şi binecuvântarea rămăşiţei Sale de Izraeliţi spirituali. Pentruce să nu se bucure despre aceasta naţiunile sau oamenii de bine din toate popoarele diferite cu servii unşi ai lui Iehova? Pentru a se putea alătura acestei veselii, trebuie să audă mai întâi ceva despre Iehova, domnia Sa teocratică şi scopul Său. Atunci pot să creadă în acestea şi să se consacreze cu bucurie lui Dumnezeu. Christos Isus ştie că ei au de lipsă să poată auzi, şi aşa El ca mai marele Moise face să sune vestea împărăţiei printre naţiuni. El face aceasta trimiţând pe membrii rămăşiţei până departe pentru vestirea vestei de neîntrecut a împărăţiei. WTe. 15.12.

2. Eu vin curând (nota marginală: repede, în grabă). Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa! — Apocalips 3:11.

Din anul 1918 încoace mulţi copii născuţi de spirit ai lui Dumnezeu au devenit necredincioşi şi n'au rămas de partea împărăţiei Sale. Regele judecător în templu i-a respins ca nevrednici de împărăţie şi de serviciul Său de acum. Ei s'au dovedit ca clasa unui „serv rău" şi au refuzat să ia parte la lucrarea de restaurnicire a lui Christos Isus în templu. Din cauza lor, rândurile rămăşiţei au fost rărite, aşa că în împărăţia cerească au rămas multe locuri goale, pentru cari au fost chemaţi alţii. Impărăţia trebuie să aibă numărul de membrii deplin, hotărît. Iehova Dumnezeu prin activitatea celor credincioşi, cari împlinesc însrcinarea sau ungerea lor, a umplut acum rândurile rămăşiţei cu alţii, în locul celor necredincioşi, cari au lăsat să le scape vrednicia pentru coroana de regat: textul de mai sus de aceea este o înştiinţare. WTe. 15.1.

3. Dumnezeu este Acela, care-i socoteşte neprihăniţi (care-i îndreptăţeşte, alte trad.). — Romani 6:33.

La sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Christos toţi cei ce vor trăi atunci pe pământ vor fi desăvârşiţi prin puterea ridicătoare a împărăţiei. Dar fi-vor ei toţi îndreptăţiţi? Aceasta depinde de cu totul de Dumnezeu; el este cel ce îndreptăţeşte. Cu permisiunea lui Dumnezeu ei vor fi prin urmare încercaţi de Satan Diavolul, care va fi slobozit pentru un timp numai scurt, înainte de a urma nimicirea sa pentru durată şi neîntreruptă. Cei care cedează lui Satan vor fi nimiciţi. Acei perfecţi dintre omenire, care-şi păstrează neprihănirea (integritatea, starea de întreg) a lor faţă de Dumnezeu şi regele Său şi suveranitatea Sa univserală, vor fi îndreptăţiţi apoi de Iehova Dumnezeu la vieaţă ca fii omeneşti ai lui Dumnezeu, prin îndurarea sa minunată în Christos Isus, regele lor. Atunci vor avea dreptul la vieaţă veşnică pe pământul paradisiac pe o bază durabilă. Indreptăţirea va fi deplină. WTe. 15.8.

4. Şi s'a bucurat toată adunarea... venită din Israel, şi străinii veniţi din ţara lui Israel sau aşezaţi în Iuda. — 2 Cronici 30:25.

Inainte cu mult timp străinii au venit cu Izraeliţii la templu în Ierusalim. Aşa a auzit şi clasa „străinului" de astăzi învitarea regelui, pentru închinarea la Iehova, la Dumnezeu, să ia parte la serbarea teocratică a eliberării în templul Său şi organizaţia Sa sfântă. De aceea ei au venit cu rămăşiţa Izraeliţilor spirituali. Regele Christos Isus a urat plin de iubire bun sosit astorfel de „străini". Mai cu seamă de'a anul 1938 el a pregătit încontinuu o mare cantitate de hrană spirituală şi a ţinut uşa deschisă pentru adoraţiunea liberă a lui Dumnezeu, a Domnului. Rămăşiţa şi aceşti „străini" se bucură împreună despre această extindere a „ospăţului de bucate grase" pe muntele sfânt a lui Iehova. Bucuria lor nu cunoaşte margini, şi ei împart generos învitarea regelui la alţii din clasa „străinului", cari până acuma n'au apărut încă. WTe. 15.3.

5. Din gura Lui iese cunoştinţă. — Proverbele 2:6.

Iehova oferă singura ocrotire adevărată pentru zilele critice ce ne stau înainte. Cu ştiinţa Lui de mai înainte El vede dinainte, ceea ce naţiunile nu pot să vadă sau nu voiesc să vadă, pentrucă nu iau în seamă înştiinţarea Sa. Deoarece Iehova ştie dinainte exact, cum vor procede naţiunile în stările prezente furtunoase şi pe ce cale vor merge în viitor, aşa ştie El cu siguranţă şi sfârşitul. In aceasta noi nu greşim; pentrucă El a anunţat dinainte acest sfârşit pentru înştiinţarea noastră. Cine ar putea înţelege mai bine decât El, ce oferă mai bine ocrotire împotriva lucrurilor amare, de neînlăturat ale viitorului? Deoarece El este un Dumnezeu atât de îngrijitor şi atât de plin de atenţii faţă de toată omenirea, se poate aştepta că El ne oferă scut folositor, pentruca să nu suferim pagubă durabilă prin ceea ce, despre care El ştie, că trebuie să vină acum peste pământ şi naţiuni. El a făcut aceasta prin faptul că ne-a făcut cu putinţă să ajungem la cunoştinţă. Cunoştinţi dela El este o ocrotire sigură. WTe. 15.9.

6. Aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. — Romani 12:1.

Strâmtorări, persecuţii şi suferinţe sunt numai lucruri ce se ivesc cu ocazia aducerii corpurilor noastre ca jertfă vie. Ele pun numai la încercare neprihănirea noastră faţă de Dumnezeu şi dovedesc credincioşia noastră pentru El, prin faptul că aducem la îndeplinire consacrarea noastră de a face voia Sa. Moartea, fie năpraznică prin mâna duşmanului sau paşnică în serviciul lui Dumnezeu, aduce fireşte jertfa vie la sfârşit. Dar nici într'un caz duşmanul nu păşeşte ca preot jertfitor pentru a prezenta jertfa lui Dumnezeu, fie vie sau moartă. Christos Isus, marele preot înalt al lui Dumnezeu, este hotărît de Dumnezeu, să supravegheze jertfa vie, şi să ordone cum trebue să se întrebuinţeze în serviciul lui Dumnezeu şi să consume. Şi înştiinţarea lui Isus către „ramuri" în măsiinul simbolic sună: „Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii". Apocalips 2:10. WTe. 15.5.

7. Şi cine aude, să zică: Vino! — Apocalips 22:17.

Blândele „alte oi" au învitarea lui Christos Isus, care este făcută de cunoscut şi de rămăşiţa clasei „miresei" Sale, care este încă pe pământ. De aceea celor blânzi, cari aud, de asemenea le sună porunca şi obligaţia, să spună în mod asemănător: „Vino!" Această obligaţie le este impusă de mire, de marele propovăduitor uns al lui Iehova. Şi aceasta este bine aşa; deoarece pentru scăpare este valabil principiul, că nu trebue numai auzit şi crezut cu inima spre dreptate, ci trebuie mărturisit şi cu gura în faţa altora. De aceea „celelalte oi" când sunt strânse la o „singură turmă", trebue să facă o mărturisire, în acelaş mod cum este obligată rămăşiţa unsă să facă aceasta. In această privinţă nu este deosebire între Izraeliţi spirituali şi clasa „străinului" dintre naţiuni. Din acest motiv pune Ioel 2:32 importanţă pe aceea, că „oricine va chema numele Domnului", găseşte eliberare şi scăpare. WTe. 15.6.

8. Lumina este semănată pentru cel neprihănit, şi bucuria pentru cei cu inima curată... bucuraţi-vă în Domnul. — Psalm 97:11, 12.

Pentru toţi cari iubesc pe Iehova privelişte este împedecă şi întunecătoare. Aşa de sigur cum ei caută cu inimă sinceră să se conformeze măsurilor drepte ale împărăţiei Sale teocratice, tot aşa de sigur Domnul va presăra întreagă calea lor cu lumină şi bucurie. Ei vor umbla pe calea luminii şi a bucuriei. El le-a semănat aceste lucruri, şi aceste trebuie să răsară purtătoare de rod pe întreg parcursul lor de credincioşie. Prin aceasta nu se arată numai, că pe părţi din Cuvântul lui Dumnezeu cade deodată lumină ceea ce aduce bucurie cu sine; ci înseamnă şi aceea că el va da lumina eliberării de puterea duşmanului, împreună cu bucuria pe care o

(Continuare în pag. 11-a)

Aprobat de cenzura centrală a presei No. 2061/1946

Tipografia „STANDARD GRAPHICA — MARVAN" — Bucureşti — Bd. Principele Mircea, 10 — Tel. 3.72.46 - 5.51.88